

Сонетни Записки

ТОМ VI

•

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2019

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

1751.

Велики люде са робовладетели
И смятат, че това е най-естествено...
Едва ли биха някога се сетили,
Че неестественото е съществено.

А Аристотел дава дефиниция
За роби: “говорящите добичета”
И дефиницията по традиция
Тираните и досега изричат я.

В сегашния модерен век продажбите
На роби са спокойно процъфтяващи,
Те незаконни са, тъй както кражбите,
Но както кражбите са непреставаци.

А властите твърдят невъзмутимо,
Че правят “к’вото е необходимо”.

1752.

Неописуем нявга бе възтрорга ни,
Когато бе широко разгласено
Успешното присаждане на органи –
От Папата дори незабранено.

Бандитите изгодата съгледаха
Преди управата да я съгледа,
За пресни органи война поведоха
И даже поздравиха се с победа.

Не е известно колко са убитите,
За да им вземат частите телесни,
Които от богатите и ситите
Се плащат щедро със пари нечестни.

Но общо взето в нашата държава
На бъбреците броят намалява.

1753.

Рисуването, музиката, спортът
Въздействат всекиму и без слова –
Звукът и образът им са паспортът
За към останалите сетива.

Но чудото на буквените знаци
Кой Господ би могъл да обясни?
Те са доносници и душевдци,
Но и създатели на добрини.

Със мисълта те имат връзка пряка
И предивикват сълзи или смях,
Ведно със музата Поета чака
Да се прослави някой ден чрез тях.

Но плътен мрак отдавна е покрил
Тоз който пръв ги е изобретил.

1754.

Най-ниската заплата получава
Копач във въгледобивната мина,
А цялото съкровище остава
В ръцете на избраните малцина.

Несправедливостта е постоянна
Владетелка на цялата планета,
Но най-добре си изпълнява плана
Във мините и минните полета.

Там недоволство непрестанно тлее,
Властта за него винаги е сляпа
И само щом омразата прелее
Се сеща за спасителната клапа.

Най-често става тъй, че за беда
От там избликва кръв вместо вода.

1755.

За мисълта, изказана чрез стих,
Днес съществува всякаква представа,
А от това аз смелост придобих
И мнението свое да представя.

От стих не се нуждае мисълта
Стихът обаче празен е без нея
Дори при помощта на песента
Ако започне някой да го пее.

Приканвам паметта за фактор тук,
Безмислените думи кой ги знае? –
Семейният критик и никой друг,
А може би и той се колебае.

Поета все пак част е от отбора,
Към който спадат мислещите хора.

1756.

И боговете подлежат на смяна,
А тя е окончателна когато я
Законно обявят за постоянна
И Бог превърнат във музейна статуя.

Доскорошните мръсни еретици
На вярата поемат деловодството
И бързо стават новите владици
На новия си Бог под ръководството.

Не се предвиждат коренни промени.
Остават и дворците, и затворите,
Съставите обче са сменени –
И тези пред, и тези зад, стоборите.

Обаче даже и да не желаем,
Рогатия остава несменяем.

1757.

За лъчевата болест зная много,
Но този, който трябва, знае малко –
Един ден той ще бъде съден строго,
Но вече ще е твърде късно...Жалко!

За Политика би било полезно
Да види вместо някой да му казва
Каква ужасна гибел безвъзмездна
Таи се скрита в атомната язва.

Как постепенно тялото се скапва
Със кръвоизливи отвън навътре
И как духът от ден на ден отслабва
Докато до смъртта си се дотътри.

Но политикът смята за достатъчно,
Познанието му да е зачатъчно.

1758.

Течеше бурното учебно време
На преустройство и безумен страх,
Когато беше трудно да се вземе
ОФ-бележка за несторен грях.

Фетиш бе тя за всичките младежи,
Без нея няма университет!
Отличникът, изместен от невежи,
Бе жертвата на прицел най-напред.

А някакви субекти низкочели,
Получили известно как властта,
Едничка книга без да са прочели
Изстребваха интелигентността.

От тези приливи на простотата
Ще тегли още векове страната.

1759.

Светът, подложен на уеднаквяване,
Със всички сили се съпротивлява
На силата, която се надява
Да тласне нравите към претопяване.

Огромните тълпи са във движение,
Безпланово на вид, но постоянно
И колкото и да изглежда странно
Те раждат и големи изменения.

Култури и езици на изчезване
От гибел няма кой да ги предпази,
Великата посредственост ги мрази,
А злобата не ражда мисли трезвени.

Но шегобийците въвеждат смело
определение: “Глобално село”.

1760.

Невидимо животно с остри зъби
На стража е във всекиго от нас,
То иска с мисли хранено да бъде
И всички те са в неговата власт.

Да бъде някакси опитомено
Опитва не един сит богаташ
И опитите най-обикновено
Са свързани със опита на САЩ.

Благотворителност! Тя притъпява
На зъбите му злата острота,
На собственика даже носи слава
Със рекламираната доброта.

Така се стига лесно до изкупване
Греха с първоначалното натрупване.

1761.

Post hoc ergo propter hoc.

(Латинска сентенция)

По този повод стават много грешки
Осбено сред важните събития
И тези грешки се превръщат в тежки,
Щом свързват се с народното развитие.

Във “ненасилие, родило Свободата”
На Индия, а и на други нации,
За истина приема се лъжата
С приветствия и даже със овации.

Спасяване на хиляди евреи
Благодарение на обществото (?!)...
Гестапо не престава да се смее
Със ужасяващия смях на Злото.

А случаят еднакъв е досущ
Със баснята “Le couche et la mouche”

1762.

*Главното седалище на душата е в малка
жлеза, разположена в средата на мозъка.
(René Descartes, Les passions de l'âme)*

Мъдрецът не работи с доказателства,
А само със плода на своя ум
И всякакви странични обстоятелства
Той възприема като празен шум.

Прилича твърде много на пророците,
Презира точния експеримент,
Не вмести ли се фактът във уроците,
Изтрива го във същия момент.

С какви велики недоразумения
Се сблъсква неминуемо умът,
Когато собствените си прозрения
Над фактите поставя всеки път!

Но мъдреците стават по-човешки,
Щом знаем, че те също правят грешки

1763.

Видът на сграда с тежка грозота
Е свързан със отколешна традиция –
Подготвяйки човека за смъртта,
Да бъде банка, съд или полиция.

Тя предизвиква чувство на товар
Дори и от далечно разстояние
И с непринуден сатанински чар
Извиква тъпо страхопочитание.

Строителят успява да внуши
Стабилността на мрачното творение
И предварително да съкруши
В зачатък всяко дръзко намерение.

Във този смисъл и архитектурата
Понявга в помощ е на диктатурата.

1764.

Да си на подлостта сред океана
Самотен остров без подслон и хляб
Е твоята съдба предначертана,
Щом искаш да си честен, т.е. слаб.

Отровна вълна ще те залива,
Подсилена със вестникарска злост,
Отряд русалки с външност най-красива
Ще те приканват да им бъдеш гост.

Жестоката атака повсеместна
Е със едничката заветна цел –
Да възприемеш подлостта чудесна,
Тъй както всеки друг би я приел.

Нима ще вярваш на една измама
В подобни случаи, че избор няма?!

1765.

Магнетофонът сменя грамофона
И тъй започва ново поколение,
Намерило в лицето на сел-фона
Простор за прогресивните стремления.

Растат технологичните прегради,
Побити между старите и младите! –
Които някога били са млади,
Днес пишат срещу младежта докладите.

С изправянето гордо на Човека
И скъсването му с четириръкните
Съдба му се е паднала нелека
На старците да слуша препоръките.

А старците, дошли до възраст златна,
Тъжат за младостта си безвъзвратна.

1766.

Самозадоволяващата мисъл
Не е ли мъдростта на самотата?
На нея който сам се е орисал,
Самотен търси път към Свободата.

Чертае си пресветли кръгозори
На братство и на бъдеще чудесно...
За щастието общо ще се бори,
А то ще е за всички повсеместно.

Самотникът увлича и тълпите,
Започва се война със много кърви,
Моретата преливат от сълзите,
Последните в страната стават първи.

Пропуснал е във сметките безценни
Човеците, че са несъвършени.

1767.

Political science isn't science. US Congress recently decided it wasn't.

(J. Stevens, The N.Y. Times, theweek.com)

Науката, ако е нелегална,
Не е ли за държавата ни язва? –
Да, язва е, но за беда печална
Тя много упорита се оказва.

Сдушат се групичка от хитри хора,
Написват върху лъскавата книга
“Научни трудове” и във простора
Започва нов хитрец да кукурига.

Възникват учредителни конгреси
Със борд и със управително тяло,
Дори с общопланетни интереси
И със сърце за суми зажадняло.

Държавите се доста различават –
Едни отказват, но пък други дават.

1768.

Запитвал съм се често, пак и пак,
Кой политик е най-малко опасен,
Дали умник или признат глупак,
Но отговор не съм намерил ясен.

В живота срещат се от всеки вид,
Едните рядко, другите по-често,
Но всички са с характер упорит
И всички са служители на Шесто.

И всички лъжат простия народ
Със обещания неизпълними
И всички хвалят робския хомот –
За тях обаче той е сладко виме.

Въпросът ми, признавам със тъга,
Без отговор остава засега.

1769.

Народа обвиняват в справедливост,
Но той фактически е без вина...
Със справедливост не, а с предвидливост
Той оцелява в тежки времена.

Издига мавзолеи на тирани,
А после ги взривява на възбог,
Царе-крадци дарява със имане,
Крадци-банкери пазят негов влог.

Но той живее хиляди години
Без да се плаши от война и мир
И знае – власт ще мине и замине,
А той ще има дума най-подир.

Каква ще бъде тази важна дума
Зависи от хомота и куршума

1770.

“Предателство” – двусмислено понятие...
Едни приемат го за смъртен срам,
А други за практическо занятие
С достоен вид, макар и не дотам.

В Америка, във Франция, в Германия,
Предателите честват със медал,
Присъждат им и героични звания –
За всеки, нещо важно щом е дал.

И Турция не прави изключение,
Създава им прилично реноме,
Цени полезното им достижение,
Но им прикачва името “дъонме”.

Изглежда, че Родината ни клета
Все още е препълнена с дъонмета.

1771.

Растат джамии, черкви, синагоги
Със странна постоянна бързина
При спазването на канони строги
Без оглед на високата цена.

И в тази благородна надпревара
Между различни мощни богове
Излиза на пазара всяка вяра
И за подкрепа своя бог зове.

Папистите света пречистват с клада,
Мохамеданите чрез меч свещен,
Иудеите разпъват без пощада
Със гняв от Саваот благословен.

И всеки с всекиго се надпреварва
На вечните измислици да вярва.

1772.

Настъпва ли десексуализация
Със възцаряване на старостта? –
Настъпва. И подобна операция
Е на езика роден във властта.

Мъже, жени, от някой ден нататък
Минават в групата на среден род
И “той” и “тя” на “то” ще са придатък
До края на достойния живот.

Роднини и приятели ги тачат
Като ги “то”-тват нежно всеки път,
Те нямат сили даже да заплачат
И предпочитат кротко да мълчат.

Горепосоченото усредняване
Ги готви за небесното представяне.

1773.

Бях бронзов паметник в цял ръст изправен,
Поставен на площада във средата,
За да не бъде никога забравен
Денят, когато мрях за своите братя.

Крадец свали хвалебствените думи,
Вградени в камъка на постамента
И чрез получените дребни суми
За рязане снабди се с инструмента.

Отряза ми успешно двата крака
И за града остана само бюста...
Крадецът даже пет дни не изчака
И панорамата е вече пуста.

Охрана сложи градската управа,
Но липсва ѝ какво да охранява.

1774.

Различни са човешките нагласи
До степен да извикват удивление:
Поет се вдъхновява от носа си,
Но не и от народните тежнения.

Подобно на добри специалисти
И музите са тясно профилирани,
Едни са чисти и идеалисти,
А други се спечелват с буца сирене.

Завиждам твърде често на творците,
Възпяващи крилцата пеперудени,
А са незрящи редом със слепците
За грижите на хората отрудени.

Безспорно е полезно да ги видите
Как страдат за смъртта на какавидите.

1775.

Посмъртното безсмъртие е тъжно
И даже злонамерено изглежда,
Но Времето не се усеща длъжно
Да възкресява мъртвата надежда.

Ван Гог, Камоеш, Омир, Модилиани
И Галоа – детето гениално,
Са сред духовните ни великани,
Убити с безразличие скандално.

Аз убеден съм, че и днес живеят
Поети с правото да са велики,
Но не желаят и дори не смеят
Да тръгнат редом със творци безлики.

Те неизвестни са за всички нас
Но Бъдещето чака ги в Парнас.

1776.

Ако творбата нищо не съдържа
Със сигурност тя твърде е подробна
И млад критик ще я похвали бърже,
Че на велик шедьвър е подобна.

За празнотата – само думи топли,
Там може що ли не да се постави!
Въображението ще изчопли
Идейност, вярност и партийност здрави.

За Вожда бъде ли предназначена,
Тя тутакси не ще е празна вече,
Ще бъде по заслуги наградена
И авторът ще стигне надалече.

За алхимика всичко е готово,
За да превърне златото в олово.

1777.

Неизбухналата демокрация
Може още векове да тлее
Без да стряска спящата ни нация
Със въпроса Правдата къде е.

Правдата линее, запокитена
В скъпите бандитски кабинети,
Окована от ламя преситена
Между възрожденските портрети.

Колко кръв безмерна на героите
Във борба за Свобода пролята
На Историята по завоите
Не можа да промени съдбата!

Пълни сме със розово очакване
Сред мечти, от робствата натрапвани.

1778.

Ако Простака би бил пъстра книга,
Той би се радвал на голям тираж –
До доста милиарди ще достига
На фона на културния пейзаж.

Но книга той не е, а дело живо,
Неуморим във своята борба,
Несправедливо или справедливо
Създаден от могъщата съдба.

Режими и столетия се сменят,
Но факт незаменим остава той,
За него благодатен е теренът
Без оглед на обществения строй.

От някои наистина е мразен,
Но всъщност е природосъобразен.

1779.

Granpa Вазов, **your** език
Loves each our аратлик!

Който **hater makes attempt**
Да го **kill**-ва със **contempt**,

He shall perish яко дим,
Праса гиби чок кестим...

Necessary е закон
Full of very good резон

Но на **sale** и бит-пазар
Газетар **needs** бир юлар –

He looks not като човек
But като сокак кьопек.

Granpa Вазов, будь спокоен
Теб те пази Леа Коен!

1780.

Подлеци са нужни на властта...
Някои заварва наготово,
Други произвежда с помощта
На оръжие и топло слово.

А за мен най-важният момент
Е когато се попълни щата,
А напират мощем контингент
Кандидати, вещи в занаята.

Налице е страшен свърхзапас,
Върнат от държавната машина
И не се ли усвои у нас,
Псле се отправя към чужбина.

Със излишеци от този сорт
Се подкрепя родният експорт.

1781.

Разкаляият се престъпник броди
Из не една литературна страница
И там красив живот за пример води,
Но не излиза той от тази граница.

А действителността е по-различна –
Тук предумишлените разкаения
Са с неприемливост категорична
И никой не ги взима под внимание.

Престъпникът потъва все по-низко
И проститутките остават във бардаците,
Така е от Москва до Сан Франциско,
А другото е мит за първолаците.

Освен ако във бъдещата практика
Не се разчита и на профилактика.

1782.

Със паметници честваме забравата
На хората умрели вместо нас,
Във камъка присаждаме им славата
И тя попада в неговата власт.

За нас – с жени, с деца и със родители
Остава народополезен труд
Във чест на скъпите ръководители
И Вожда, който вредом е прочут.

Цената на житейското спокойствие
Старателно заплащаме така,
Защото кротостта основно свойство е
Сред незасегнатите от ЧеКа.

Насилие, примесено със глад,
На робството е белег всепризнат.

1783.

За бъдещето се предсказва трудно
Освен ако се каже, че е мрачно...
А за човечеството многолюдно
Е, общо взето, мрачното удачно.

От всеки век творците най-големи
За следващия щастие предричат
Ведно със политически системи,
А фактите по-късно ги отричат.

Страхувам се какво да предположа
Ако закономерността се спазва –
Планетата ще легне ли под ножа,
Загъкнат здраво в ядрената пазва?

Навярно скоро ще се разбере
Съдбата злото ще ли прибере.

1784.

Каква част от имотите народни
Да се употребяват всеки ден
За начинания богоугодни
Е прост проблем, но още нерешен.

Не е известно колко, но са много,
Умрелите от безпощаден глад,
Благата за да се пожертват Богу
Във този най-набожен земен свят.

А има острови обезлюдени,
Защото силите на цял народ
Напълно са били употребени
Във служба на пореден Саваот.

Но вярващите никак не обичат
От грешките поука да извличат.

1785.

Горките комсомолски активисти! –
На Партията родна бяха меч,
Кълнях се да станат комунисти
И да участват в класовата сеч.

Още ги помня как се горещяха
Във надпревара кой да бъде пръв
Когато безогледно клеветяха
Посочения враг със бясна стръв.

Но строят свърши. Как не се намери
Един единствен да го защити?!
Те, някогашните функционери
В грях обвиниха своите бащи!

И са готови всеки да крепят
Ако намерят хора да платят.

1786.

Някои харесваха комунизма.

(Факт)

За средния глупак той бе изгоден,
Несвързан бе със умствено усилие,
Но свързал беше здраво края роден
И плащаше за вярност с изобилие.

Измисли ново слово той за кражба
И кражбата стана експроприация,
Крадците имаха от нея дажба
Под лозунга “народна демокрация!”

Навлизаха във чуждите квартири
И ги във свои жилища превръщаха,
Защото сметка никой не им дири,
А собствениците сълзи преглъщаха.

За дълго беше предопределено
Съдбата ни да бъде във червено.

1787.

“Предателство-пари-предателство”
Е тайната на не един успех,
А жертвата е не едно приятелство
И аз това за принцип възприех.

Кого ли не от мойто обкръжение
Пред Вожда си аз не наклеветих
И всеки път поредно повишение
Със най-голяма леснина добих.

Изтъкнат съм напред сред активистите,
Навярно на ЦеКа ще стана член,
За пример сочат ме на комунистите,
Кой може вече да се мери с мен!

През целия достоен мой живот
Аз нямам никакъв погрешен ход.

1788.

Екзекутирането на палача
Едва ли ме изпълва със печал,
За него никога не ще заплача –
Загива точно както е живял.

Какви ли са предсмъртните минути
На странния професионалист?
Подобно на престъпници прочути
Той ярка би създал животопис.

Но не! Любимата му гилотина
За сетен път в очите му блести,
Животът му сред много смърт премина,
Но този път Смъртта не му прости.

В отвъдното безмълвно се пренесе,
А всъщност можеше да се обеси.

1789.

Че революциите са заразни,
Отдавна е известно на тираните
И затова с усилия напразни
Ожесточават срещу тях забраните.

Нечакани и чакани избухват,
Обхващат с пламъка си континентите
И троновете на кралете рухват
Ведно с короните и парламентите.

Обикновено свършват неуспешно,
Затъват всички във кръвопролития,
(Уместно рядко, по-често погрешно),
Но пълнят времето ни със събития.

След тях, че няма връщане назад,
Отдавна вече факт е всепризнат.

1790.

Народите изчезват постепенно
С надежда, че това не ще се случи,
Защото тялото им е нетленно
И че да оцелее ще сполучи.

На миналото образът закрива
Все повече живота им сегашен
И всяко поколение се свива
И краят се привижда все по-страшен.

А щом умре и жителят последен
Обрядът се извършва не от попа,
А с помощта на историк пореден,
Изучил се във САЩ или Европа.

Той определя кой е печеливш,
А на народа слага надпис “бивш”.

1791.

Ще стане ли известен онзи знак,
Понастоящем тайнствен и невзрачен,
Чрез който към приятел или враг
Откликваме по неизменен начин?

Това важи за зов, за символ, песен,
Способни да увеличат с дива мощ
И чийто дух, от масите понесен,
Се сраства с волята на някой вожд.

Пречупеният кръст, и сърпът с чука,
А също флагът, в битката развян,
Противно на студената наука
Увеличат хората във смъртна бран.

Защо не иначе е, а така,
Ще трябва да надникнем в ДНК.

1792.

Във лагерите страшни на ГУЛАГ
Какво е ставало с диабетиците? –
Те всичките измрели са до крак
Ведно със здравите и със медиците.

Опитвам се да си представя кой
Би им обърнал в онзи ад внимание...
Лекували са ги успешно с бой
По устава на общо основание.

Те се стараели да не умрат
Не само от инстинкт за съхранение,
Но и семействата за да спасят
От обвинения и от гонения.

Да си убит като предател злобен,
Това е за рода ти знак надгробен.

1793.

Да обрисувам със слова терора
Изглежда доста лесно, но не е;
Терор е за невинните в затвора,
Но речниците не ги правят те.

Диктаторът го смята неизбежен,
От масите за да се защити
И във убийствата е най-прилежен –
Кръвта не се решава да пести.

Убитите не могат да говорят
И този много популярен факт
Ги силно възпрепятства да оспорят,
Че са убити чрез законен акт.

При отговора, ако е с отсрочка,
Ще стане ясна гледната ни точка.

1794.

Осланял съм се на наивността си
Във дните на големи изпитания
И заедно със трудовите маси
Съм трупал гняв и разочарования.

Един мит само няма да приема,
Макар да е отдавна в обръщение
Под формата на постоянна тема
За смисъла на дружното решение.

А този мит е като всички други,
От действителността опровергаван е,
Защото най-нетрайните задруги
Са тези с колективното представяне.

Зад тях обикновено скрит във мрака
Диктаторът момент удобен чака.

1795.

Беда не е, че те са лицемери,
Беда не е, че аз добре го знам,
Бедата е, че друг не се намери,
Комуто своя свиден глас да дам.

Издигната отвсякъде преграда
Предпазва изборите всеки път
От изключителната изненада
Почтени хора там да се вредят.

Избранникът, по правило посредствен,
Единствено способен да краде,
Във кратък срок оказа се подследствен
И се наложи поста да сдаде.

Но лошо е за наште съдбини,
Че друг по-лош от него го смени.

1796.

Достатъчна ли е невинността ни,
За да изчезнат всички врагове,
Земята без конфликти да остане
И нещо като рай да основе?

Оказва се, че тя е недостатък,
Подобно на магнит привлича зло,
Пои го, храни го, и тъй нататък,
И пази чисто своето чело.

Вместо невинност искам справедливост,
А тя се получава чрез борба,
Не чрез миролюбивата съзливост,
Не чрез молби към глухата Съдба.

Признавам, че във много отношения
Въпросът е открит за други мнения.

1797.

Божественият произход на краля!-
Каква велика глупост, мила мале!

Отдавна завладяла е света,
Владее го преди и след Христа,

Военните победи я прославят,
Послушните жреци я освещават,

Похвалите си никой не пести,
Върху короната щом заблести,

А кралската свещенна кръв се пази
Чрез чужда кръв, пролята на талази

За благого на славния хитрец,
Защото бил се раждал във дворец...

Докато дойде бурната година
На чистата и свята гилотина.

1798.

Не е известно много за Езоп
Освен къде е краят негов роден,
Живял е дълго като жалък роб
И нивга после не е бил свободен.

Животни за герои е избрал
За своите обезсмъртени басни,
Като по този начин е признал,
Че хората за него са опасни.

И те наистина опасни са били
И от безумна завист го убили –
На завистта отровните стрели
Са вечните и всемогъщи сили.

А именно защото са страхотни те,
Спасението ни е при животните.

1799.

Природно изключително явление
Е свързано с появата на чест –
На обстоятелствата по стечение
То пречка е за нашия прогрес.

Макар и да е рядко притежание,
Честта на притежателя тежи,
Той много лесно губи състезание
Със хората използващи лъжи.

В природата честта не е в разчетите
На еволюционния подбор,
Тъй както липсват там сред възприетите
Понятия за срам и за позор.

И всеки, който на честта разчита,
В живота доста болки ще изпита.

1800.

Подобно на ленив аристократ
Той, вирусът, е пълен паразит
И като негов истински събрат
За чужда сметка иска да е сит.

Навлиза без покана в някой дом
И незабавно го обсебва цял,
Подготвяйки му пълния разгром
След като всичко ценно е изял.

И армия от негови чеда
Прославя паразитния му род,
Със смърт бележат своята следа
И благородния си произход.

Което е за краля гилотината,
Това за вирусите е ваксината.

1801.

*Рейнър Рейншийд искал да убие колкото
се може повече ученици.*

(Из новите)

Да се убива става все по-лесно
Във връзка със научния напредък-
Това на всички вече е известно
След многото убийства напоследък.

Извършват ги студенти, гимназисти
Срещу познати, а и непознати,
Вживяват се в роли на артисти,
Но стрелят със реални автомати.

А според оръжейните централи
Оръжие на всеки е потребно,
Дори и във училищните зали
То има приложение учебно.

Щом всички сме добре въоръжени
Отвсякъде ще бъдем защитени.

1802.

*Те не бяха бедни, затова не им се налагаше
да бъдат почтени.*

(Джоузеф Конрад)

Зли хора дал бог вредом по света,
А някъде и малко от добрите,
Кои от тях държат в ръка властта
Е твърде лесно да определите.

На точността понявга се дивя
Народът как ги характеризира:
Едните са лишени от права,
А другите да ги кълне не спира.

“Изедници”! Какъв картинен слог!
Той себе си от тях разграничава,
Попържа ги на майка и на бог
И в песни даже ги обезсмъртява.

При синя власт, а също при червена
Описаният ред не се променя.

1803.

Страхът когато окове сърцето,
Възниква и покорството на роба,
За да търпи теглото си проклето,
Макар че към властта изпитва злоба.

На Хитлер в масовите душегубки
Бащи са водили на смърт децата
И после, свити в своите черупки,
Се молели да си спасят душата.

Не съм се срещал никога с такива,
Защото никой днес не си признава,
Че лично трябвало е да убива...
Отбягват скромно тази мрачна слава.

А тя навярно много ще ни каже
На мозъка за долните етажи.

1804.

За брадвата-убийца на горите
Са вече всички подвизи разказани,
Но има още доста тайни скрити,
Несвързани със гола сеч, а с рязане.

В сравнение с моторните триони
Тя, брадвата, прилича на гальовница,
Макар да я преследват ред закони
И я наричат главната виновница.

Опустошават се огромни площи
Чрез рязането и дефолиантите,
А на горите немощните мощи
Погребват в банките на комерсантите.

Не знаят те, че тъй громят завода
Където се създава кислорода.

1805.

Революционерът Бонапарт
Си сложи на главата сам корона
В разгара на безумния хазарт,
Издигнал волята му над Закона.

Какво е мислел този малък мъж
На коронясването си в момента?
Усещал ли се вече всемогъщ
И пълен господар на континента?

Пресищането със огромна власт
И гения военен не подмина,
За мнозинството бе иконостас,
И с тях ведно за Оня свят замина.

Той винаги печелеше поредното
Сражение обаче без последното.

1806.

На село бе терорът най-жесток,
Един-друг се избиваха роднини
Във името на неизвестен бог,
Натрапен през червените години.

Как да се справят с класовия враг
Програма им се прещаше “от горе”,
Ковача обявиха за кулак
И никой тази глупост не оспори.

А селянинът, който цял живот
Се трепе сред нивята като куче
И от умора се облива в пот, –
В концлагера! На труд да се научи!

Там сърп и чук се сляха с глад и мор,
Но не на флаг, а в общия затвор.

1807.

През времето на комунизма хората,
За да останат живи се провираха
През всевъзможни пречки и умората
Бе тъй голяма, че не протестираха.

Не влизаше ли нещо във забраните,
То непременно беше задължително,
От днес за утре за да се нахраните
Ви трябваше купонно разрешително.

Закрепостяването чрез купоните,
Взаимното следене сред съседите
Потискаше духа на милионите
Под шумните фанфари на победите.

И този ад, днес вече тъй далечен,
Навремето приличаше на вечен.

1808.

“Затопляне”, “Напредък”, “Перестройка”
Са социалистическите шлагери
От политическата песнопойка
За всички концентрационни лагери.

Възпяваха настъпващи промени,
Които тъй и нивга не пристигнаха,
Бедите само бяха удължени
И “нови” стари идоли въздигнаха.

Но някои неща се проявиха
При царстването на Лаврентий Берия,
Разбра се, че протича вече тиха
Агония на страшната империя.

Наистина, след зверствата нечути,
Тя се пропука и след туй се срути.

1809.

Защо негодният преподавател
Се радва на всеобщо одобрение?
Кой дявол при студенти го е пратил?
Това прилича ли на престъпление?

Той чужди интереси не засяга,
Обича родното образование,
Но не по-малко Партията драга
Отгдето черпи страхопочитание.

Със него той замества всяка липса
На ум, на знания и на способности,
А тези липси от особен тип са –
Те спадат към излишните подробности.

Студентите прощават всички грешки
Във името на хубави бележки.

1810.

Граници свещенни и подвижни,
Колко кръв пролята е за вас!
Колко идеали непостижни
Вас ви защитаваха със страст!

Армии са вашият чертожник
Върху Глобуса ни изтерзан,
Там където не един безбожник
Тласкаше Човека в смъртна бран.

Местят се заради вас държави
Ако победителят рече,
Може даже, за да се прослави,
Град на две чрез вас да насече.

Не нараства лесно тази рана,
Лекът ѝ е кървавата пяна.

1811.

Желая да разкажа за рушвет,
За първи път попадащ във сонет,

Получен от известен съдия
В държава, независимо коя:

Успява съдещите се страни
Чрез сделка за пари да ги склони –

От двете суми получава той,
За да направи в правдата завой...

Със този почти гениален ход
Осгурява своя скъп живот

И в него за да не се усъмнят,
Едната сума връща всеки път,

Защото ако стомната се счупи
Той казва: “Искаше да ме подкупи.”

1812.

Не е ли щастието отклонение
От нормите на земния живот? –
Едно недълготрайно заблуждение
На недоразумението плод?

Лъжата го подхранва със доверие
По-много мигове да продължи
На рая във подлунното предверие,
Ключ за където само тя държи.

Тя подпомага даже и семейството
Когато то изпадне във беда
И чрез магията на чародейството
Бедата отстранява без следа.

Възправя се подобно на скала
Срещу бракоразводните дела.

1813.

На Джунглата Закона е бащата
На всички от по-късните закони,
Които управляват днес Земята
Под северни и южни небосклони.

Най-груба сила служи за основа
На действащото право повсеместно
И думите за негова обнова
Не се осъществяват никак лесно.

А силата се мери чрез парите,
Локално, също и международно,
Едни съдилища поскъпват скрито,
А други го признават най-свободно.

Народите изглежда са орисани
Да страдат по законите неписани.

1814.

Най-общото при всичките империи
Не е ли свойството да се разпадат?
А след това във своето предверие
Със почести ги възприема адът.

Едни живеят доста продължително
И даже дават вид на монолитни,
А други кратко, но са изключително
Осверепели и кръвопролитни.

Държави нови по всеобщо правило
Са политическото им наследство,
А дяволче на тях им е оставило
И робството като удобно средство.

На мен отдавна лично ми се струва,
Че робството най-трудно се лекува.

1815.

Тираните обичат Вечността
И тя без друго много им отива,
Към нея си насочват те властта
И тази мисъл диво ги опива.

За бъдещето правят планове
И вековете даже разграфяват,
На всички свои свидни синове
По няколко държави обещават.

Споходила е лудост всички тях,
Но после я прехвърлят и на други,
Това е най-големият им грях,
Незаличим чрез никакви заслуги.

Отвъдното обаче им прощава
И ги в прегръдките си приютява.

1816.

Виена, Потсдам, Техеран и Ялта –
Етапи от глобалната игра,
Последвани от Хелзинки и Малта
Преразпределят Земната кора.

Там всички са големи. Няма малки.
Една държава е един жетон,
А цел на тези висши залагалки
Е силата да стане висш закон.

В полето на цигарена кутия
Европа е разцепена на две,
Коя от двете части на кои е
Дебелият циник ще назове.

Делата им остават безответни,
Защото сбирките им са секретни.

1817.

*Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?
Quamdiu etiam furor iste tuus nos eludet?*

Marcus Tullius Cicero.

Къде е нявгашото красноречие? –
Изгуби се в праха на вековете...
Тълпата невъзприемчива вече е
Към страстните словесни пируети.

Без гиздене Лъжата е смилаема
По-лесно в организма на народа,
А Истината ѝ заплаща наема
За всеки неин ден под небосвода.

Но липсата на просветени властници
Не се усеща в кротката държава,
Заместват ги простаците подгласници
Макар да имат незавидна слава.

Те са невзрачни, мразени, крадливи,
Но яки са и много издържливи.

1818.

Аз съжалявам всички божества
За техните несръчни сътворения
И примитивните им сечива,
Използвани в небесните селения.

Работят без добре обмислен план
И без възможности технологически,
Макар и с дух от святост обладан –
Неподходящ за действия прекритически.

Ремонтът предоставиха на нас
В течение на куп хилядолетия,
Като запазват висшата си власт,
Която строг контрол за греховете е.

И никога не искат да признаят,
Измислица детинска че е раят.

1819.

Диканята на Времето на спира,
Вършее бързо житото на дните,
А Вечността-скъперник го пробира,
За да изхранва дяволите скрити.

Превръща лесно младостта във старост,
Но никога, о, никога обратно...
Отгде срещу Човека тази ярост? =
За първороден грях най-вероятно.

И тя е съвършено безпристрастна,
Еднаква към бедняка и към царя,
Над всяка живинка е пълновластна
И чрез смъртта със нея разговаря.

На привилегиите тя е враг
И е на равенството кобен знак.

1820.

Модерни танци – жест към Свободата,
Приличащи на гърч на обществото,
От Партията – майка всепризната,
Приети бяха като знак на Злото.

Насладата от тях бе забранена,
Като че бяха страшни наркотици,
Громеше ги държавата червена,
Громяха ги червени политици.

Заради танци вкарваха в затвора!
Не е за вярване, но вярно беше!
И комитетът от нарочни хора
За спазване на глупостта следеше.

А вестниците като по команда
Подкрепяха вилнеещата банда.

1821.

Във изгрева на този ден бе вплетена
Надеждата на целия народ,
Искреше тя във слънчевата ретина,
Приветстваше свободния живот.

Навред цареше ведро настроение.
Разкъсан бе червеният ярем!
Дългоочакваното обновление
Настъпи без да трябва да умрем.

Какво бе искреното ни учудване?!
Тираните ликуваха със нас –
Самите подло те били изнудвани
И страдали с престъпната си власт!

От власт да паднат те били честити –
Единствено запазили парите.

1822.

Под сламата на общия ни страх
Тече на отчаянието ручей,
Далеч са бог-Исус и бог-Аллах,
Разчитаме единствено на случая.

Но случаят, макар че уж е сляп,
Обича да помага на тираните
И този, който бори се за хляб,
Остава винаги сред неразбраните.

А ручеят превръща се в поток
И бърза да се влее в Океания,
Където напоследък в кратък срок
Са се събрали всички отчаяния.

От там със младенците най-отпред
Се пращат Горе по етапен ред.

1823.

Откакто къщите са без комини
Димът не носи вести към небето,
Без новини са небесата сини
На земния човек за битието.

Небето си остава старомодно,
То не борави с радиосигнали,
За всичко родно и международно
Едва ли лесно биха там узнали.

Недостигът на дим ни изолира
От достъпа до ангелските сфери,
Молитвата да литне той възспира
И път към бога тя не ще намери.

Най-после вече ясна е причината
За всичките нещастия в родината.

1824.

Когато ни изселиха, баща ми,
Шейсетгодишен виден адвокат,
Във Дърводобива “Червено Знаме”
Го назначиха за секач по щат. (Добри хора!)

Когато от умора той припадна,
От надзирателя си бе свестен,
Водица даде му да пие хладна,
За да довърши трудовия ден. (Добри хора!!)

Процес когато ЦеКа му скалъпи,
Че бил предавал нашия народ,
Палачът благ за него се застъпи
И му подготви личен ешафод. (Добри хора!!!)

При комунизма, нека кажем честно,
Добрите хора бяха повсеместно.

1825.

Часовникът убива часовете
Един след друг, един след друг без край
И ние от безвремие превзети
Крадем по много ад и малко рай.

За кратко – живи, мъртви – цяла вечност,
А мислим, че ще покорим света
Със недоказаната си човечност
И със доказаната суета.

Обичаме и мразим кой как може
По краткия житейски календар
И всеки се старае там да вложи
На глупостта си ценния товар.

За повече не ни остава време –
Архангелът пристига да ни вземе.

1826.

В концлагерите Аушвиц и Треблинка
Не съществуват здравни заведения –
Да падне във окото ти прашилка
И тръгваш към небесните селения...

Лекуването е амбулаторно,
С използване на вещество цианово
Едно лекарство силно и безспорно,
Особено щом се прилага планово.

Във газовите камери е тясно,
Но с оживление забележително,
А газът действа твърде ефикасно,
Успокоително и изразително.

И както всеки може да очаква,
От него няма кой да се оплаква.

1827.

Бастунът безподобен на цитатите
Помага на критика да не падне,
А и оръжия са всепризнати те
За справяне с противници досадни.

Напред в литературното сражение!
Цитат с цитата яростно се сблъсква,
Не мисли никой тук за отстъпление,
Искри от правда авторът разпръсква!

Кой по е предан идеологически
Накрая преброителят ще каже...
Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин, политически
Ни пазят от влиянията вражи.

Най-много пъти който ги цитира,
За краен победител се избира.

1828.

*Видях и окото му – разтопено от слънцето
захарче.*

(Борис Христов, “Кълваг”)

Нощта удари кремъка с чакмака
И искрите превърна във звезди,
А божата каруца трака-лака
Затътри се по техните следи.

Посрещнаха я ангели крилати,
Заснемаха човал подир човал,
Натъпкани със тлъсти бюрократи,
Които Бог бе по света събрал.

Едва ги старият завод побира
В огромния си сребърен казан,
Където след това ги рециклира
В асфалт за бъдещия аутобан.

Във рая всички активисти знаем –
От тях запасът е неизчерпаем.

1829.

Едно роднинство спорно му тежеше,
Но той без оглед на това растеше.

Ценияха в него здравия другар
Със вярност към партийния олтар,

А той в замяна брат си не пощади,
За враг го обяви и го предаде.

С това пред Вожда си постла добре
И нямаше кой вече да го спре.

Пари потекоха... И пост в чужбина.
От подлостта направи златна мина,

И в стълбата нагоре ред по ред
По трупове вървеше с вид напет.

Със работа заемайки се здравата
Той стигна върховете на държавата.

1830.

Години има пълни със събития
С издути от преяждане кореми,
Когато гладният застава срещу сития
И иска мястото му да заеме.

Началото е вик за равноправие,
За благоденствие навред в страната,
Но под влиянието на Лукавия
Объркват се безмислено нещата.

Бедняци се подреждат при богатите
И дават път на новите бедняци,
На революциите адвокатите
Се увенчават с монархични знаци.

От тези правила за съжаление
Не се намира нивга изключение.

1831.

Огрмни свещи от горящи хора
Пламтяха в страшното средновековие
На инквизицията във затвора
За чест на праведното богословие.

А едновременно с това Поета
Възпяваше на Лора съвършенствата,
Не мислеше за клади и кланета,
Обвзет на любовта си от блаженствата.

И днес във свят с убийства и палежи,
Поета, запасен със безразличие,
Не иска ужаса да забележи –
Стихът му за момиче и кокиче е.

Това прекрасно и удобно свойство
Предпазва от психическо разстройство.

1832.

Кралете не само търпят короната,
Те с всички средства искат да я имат,
Платената притурка е към трона тя
За две ръце, които само взимат.

А монархическата институция? –
Не мерим ли със нея глупостта си?
Не във една ли днешна конституция
Чрез нея лъжат трудовете маси?

Закон и трон – зло недоразумение,
Петно позорно върху вековете!
Вместо в музеите за съхранение
То още развърщава духовете.

Най-трудният урок за усвояване
Е поголовното ни поумняване.

1833.

Невинността изглежда че не стига
Човека за да бъде оправдан
(Въпросът напоследък се повдига
В практически и във морален план).

За терориста всеки е виновен,
Със смърт живота трябва да плати
И към небето със билет редовен
След взрива групово да отлети.

А вече там задгробната управа
Със безпристрастие ще прецени
Дали терористичната проява
Убива с право бременни жени.

Ако е тъй, въпросът без съмнение
Добива извънзмно измерение.

1834.

Стаята ми вече остарява,
Често стене дървеният под,
Ревматизмът мира му не дава
И животът му не е живот.

Със перде е малкият прозорец,
А големият е кривоглед,
Аз като прилежен стихотворец
Се старая да ги туря в ред.

Слепият измисля сладка басня
За разцвет на цялата страна,
Другият съглежда власт прекрасна,
Носеща блага и светлина.

Взех, че ги възпях във скромен стих
И със него Вожда възхитих.

1835.

Наука за боклука – гарбология,
Е бебето незаконородено
На Глупостта и на Двурогия,
Комуто всяко зло е позволено.

Ще тръгнат из страната гарболозите
И ще опразнят бързо парламента,
След туй ще се запътят към колхозите
Със планини боклуци във момента.

Във тяхната неблагодарна мисия
Е преглед на държавните сметища,
Подвластна на Върховната Комисия,
Която никой подкуп не насища.

Ще трябва Министерският Съвет
Да не работи повече със смет.

1836.

Цървулът на срама ни се прокъса,
Отвред се вижда грозният му крак,
Но нишката на паметта е къса
И паметта отрече този факт.

В спокойната градина на душата
Настъпи страшен и нечакан смут,
Срамът раздразни много сетивата
Със своя вид, в пробит цървул обут.

Защо така обидно се получи?
Не бе ли той от Вожда забранен?
Сега ще трябва като бито куче
Да вия и за Него, и за мен.

Настъпва непредвидена беда,
Срамът когато е на свобода.

1837.

*Защо гледаш сламката в окоето на брата си, пък
гредата в своето око не усещаш?*

(Мат. 7:3,5)

Растеше непрекъснато гредата
На Партията в святите очи,
Но беше заповядано тълпата,
Макар и да я вижда, да мълчи.

Като герданче нижеха се дните,
Мълчеше кротко кротката тълпа,
Другарите прибираха парите...
Накрая Партията ослепа.

Подкараха я нейните водачи
По стогодишния отъпкан път,
Преградата последна тя прекрачи
И те не пожелаха да я спрат.

Сега на дъното на пропастта
Изгрява петолъчка от пръстта.

1838.

Червената пчеличка без да спира
Гората обикаля неуморно
И всички там подред ги агитира,
Че трябва да я изберат безспорно.

Бе сладкогласно остро̀то ѝ жило
И ясно знаеше да убеждава
Врабче и насекомо ципокрило
На кошерите алени за слава.

Накрая стигна до едно магаре
И кацна под опашката подвита:
“Със тебе, Марко, сме другари стари,
Гласа ще ми дадеш ли?” го попита.

“Ще трябва още много да се учиш,
от мен медец щом искаш да получиш”.

1839.

Настъпи ни копитото на мрака
Година, две, че петдесет години,
Душата ми се измори да чака
Червената проказа да отмине.

Усещах как се волята изражда,
В покорна мъка се преобразява,
От страх отвсякъде стени изгражда
И всички ни с вериги оковава.

Властта преследваше не само живи,
А още и мнозината избити –
Нареждаха партийци предвидливи
Да бъдат имената им затрити.

Тя, тиранията е винаги погрешна.
Бедата е, че често е успешна.

1840.

Системата с партийните билети
Човеците превръща във предмети

И волята им, както се очаква,
Различна щом е, става там еднаква.

Каквито и мизерии да сторят,
За благото народно те говорят.

Самата тяхна общност без оратор
Превръща се във хоров рецитатор

И всеки грачи като ненормален
Какво бил казал Ленин или Сталин,

А после пълни със любов гореща
Продават брат си за паница леща,

Защото ударът със нож в гърба
Е важна част от тяхната борба.

1841.

Безчестието е атомен взрив,
То има нужда от критична маса
И от народ до болка доверчив,
Способен дълго болки да понася.

А после във един прекрасен ден
Безчестието изведнъж избухва –
Бандит на пост висок е назначен,
Съдебната система бързо рухва.

Това, което чисто е било,
Се вижда, че е много, много мръсно,
Да се прославя честното чело
Е хубаво, но вече твърде късно.

Най-лошо е, че този земен ад
Е с продължителен полуразпад.

1842.

Как дълго се променя медицината,
Докато стигне днешния си вид!
На болестите и смъртта причината
За лекарите бил въпрос открит.

Той свързван бил със волята божествена
(А някои твърдят това до днес)
И лекарската функция обществена
Била да пазят този свят процес.

Попове с лекари са си помагали
В транспорта на души за Оня свят
Без ни най-малко да са предполагали,
Че ролите ще се раздалечат.

Аз чудя се как бъдещите жители
Ще преценяват днешните лечители.

1843.

Слънчасал пътят пълеше нагоре
По стария излъскан камънак,
Отвикнал беше вече да говори
С добър приятел или с кръвен враг.

Към крепостта бе водил много хора,
Завоевател или беден роб,
За някого тя здрава бе опора,
За други мъка и насилствен гроб.

Как живописни бяха вековете!
Животът побеждаваше смъртта
И слънцето не спираше да свети
Над белите стени на крепостта.

Сега подир поредния погром
Превърната бе във Партиен дом.

1844.

*Клетва на лекарския пациент върху
пергамент в библиотеката на Атлантида.*

Кълна се да не се съпротивлявам.
Когато лекарят ми е пиан
И всичко ценно мое да продавам,
За да изпълня здравния му план.

Кълна се нивга да не протестирам
Ако поиска лекарят рушвет,
Пари при всеки случай да намирам,
За да подържам здравето му в ред.

Ще плащам тайно, щом ме посъветва
С лекарствата му да се запася
В духа на настоящата ми клетва,
От данъчните за да го спася.

А наруша ли тази клетва моя,
То нека вечно вра на ада в зноя!

1845.

*Забраняват пехотните
мини. А авиобомбите?*

Летят на воля бомбардировачите,
Снарядът вражи даже не ги плаши,
И след като се справят със задачите
Завръщат се като герои наши.

Те гордо отпечатват на крилото си
Числото на нарядите си бойни,
А във списанията – цветни фотоси
На войните за ордени достойни.

А колко хубаво и поучително
Било би там във небесата сини
Да бъдат виждани препоръчително
Унищожените деца невинни!

На цялата ни самолетна чета
Ще се увеличи авторитета.

1846.

В партийната конюшна за пегаси
Нещата бяха строги по закон
И всеки чинно чакаше реда си
Да стигне до крилатия си кон.

Тях ги обяздваха лауреати,
Подробно проверени от ЦеКа
И кръстени от музите крилати
На Вожда във червената река.

Охранени, подобно на конете,
Със идеологически овес,
Те следваха партийните завети
Със много страст, макар със малко чест.

А след това във ранг на поетеси
Въздигаха и своите метреси.

1847.

Обичам притчите за разкаяние
И положителния им заряд,
Разпръскван със трогателно старание
Сред вярващите люде в този свят.

Не е ли то обаче поощрение
Към кандидатите да вършат грях? –
Греши, щом още млад си, с наслаждение,
А после казвай: ”Боже, грешен бях...”

Или след като влезеш в прегрешение,
Макар да си придаваш честен вид,
Ще трябва да потърсиш опрощение
Тъй както Йона в гърлото на кит?

Но в тези времена е твърде жалко,
Че оцелели китове са малко.

1848.

Богатите подреждат по богатство,
Юнаците по сила и по снажност,
Научните молци – по плагиатство,
А всички сред пророците – по важност.

Дванайсет от пророците са “малки”
И с тази титла днес светът ги знае,
Защото чудотворните им палки
Са къси според нормите на рая.

Исил, Михей, Захария и Йона,
Макар и много да ги тачим ние,
Не могат на Небето по Закона
Да се сравняват със пророк Илия.

И ако някой иска да наддава
За него три от малките ще дава.

1849.

Какво е бъдещето на Човека
Сред гъстия човешки мравуняк?
Ще търси ли той собствена пътека
Или ще тръгне с колектива в крак?

На общата духовност във казана
За всекиго намира се храна,
От вестниците щедро обещана
За бъдещи и днешни времена.

А този, който търси нещо ново,
С това меню не е задоволен,
Душа не си купува наготово
И сам си я изгражда ден след ден.

Но той не трябва нивга да забравя,
Че работата все по-трудна става.

1850.

Прекрасна къща. Хубава градина –
На трудолюбието важен знак.
Пред нея над купчинката от глина
Табела “Тук живее враг, кулак.”

Поставен е печатът на позора
В дома на вече полумъртъв мъж,
Отдавна пратен да лежи в затвора
От бесния диктатор всемогъщ.

Сред мъчениците не е той само
Със своя изтерзан от скръб живот,
А страдат и децата и жена му
Пред взора на смълчания народ.

Родата е напълно разпиляна.
Единствено табелата остана.

1851.

Жестокостта подобно на магия
Преобразява мирния човек,
Той става част от бойната стихия
По волята на някой луд стратег.

Носителят на всяка добродетел,
Като съпруг, приятел и баща,
И който никога не би се сетил
Да причинява някому смъртта,

Увлечен от демона на войната
Набучва чуждите деца на щик
И получава за това заплата
И орден като образцов войник.

Това е истината. Без измама!
Това е истината. Друга няма.

1852.

Светулката се бори с тъмнината
Напразно вече милион години,
Но вярата поддържа ѝ борбата
И тя напразно няма да загине.

И робът на светулката подобно
Без полза продължава да се бори,
За да живее някога свободно
И миналото робско да затвори.

Зачернен е над него небосвода,
Животът му се състои от нощи,
На нощ прилича цялата природа,
Но въпреки това той вярва още.

С измамна вяра, сляпа, безчовечна,
Но според вярващия тя е вечна.

1853.

Как гордо камъкът се извисява
Над дребните човешки съдбини!
За нас той сила олицетворява,
От образа му Вечността кълни.

Той не познава Злото и Доброто,
Завинаги издигнат е над тях
И над проблемите на обществото...
Не знае що е грях и що е страх.

Изгражда мостове и минарета,
Затвори, паметници и дворци
И православни черкви със кубета,
Където клаха нашите предци.

От него са направени сърцата
На много политици по Земята.

1854.

В деня във който аз ще съм умрял,
За не един събрат по занаят
Ще бъда безнадежно закъснял
Не само тук, но и на Онзи свят.

Щом някой като мен е нежелан
Преди смъртта, а също след смъртта,
Духът му ще витае неприбран
Из ледната космична пустота.

Във угарта на звездните бразди
Ще си полегна да се отморя
От грижите и земните беди
И вечния си дом да избира.

Навярно моите следсмъртни дни
Комета някоя ще подслони.

1855.

За тържествуващата простотия
Не са предвидени почивни дни,
Опустошителната ѝ стихия
Се справя и с най-яките стени.

Превзема министерски кабинети,
Прониква във Свещенния Синод,
Промива мозъците на царете,
Обсебва кроткия човешки род.

Живеем във века на чудесата,
Във който Разума е окован,
А по иронията на съдбата
Глупак да управлява е избран.

И той ни заявява най-тържествено:
“Нормалното е вече неестествено.”

1856.

Към Бога скъпо струва любовта,
Заплаща се с омраза между хората,
Един-друг те се тласкат към Смъртта –
На бойното поле решава спора тя.

Религиозните войни? – Безумие,
Простряно върху много векове,
По-смъртоносно то от много чуми е
И към жестокости безспир зове.

Любов и кръв, порочното смешение,
Се оправдава в храма с благослов,
Не го нарича никой престъпление,
Защото се извършва от любов.

И се налага всяка свята вяра
Сама да носи на греха товара.

1857.

Сред жабите във родното им благо
Отдавна много траен мир цари,
С култура обществото е богато,
А не с бандити, злато и пари.

Във сговорната жабешка задруга
Са се оформили два вида труд
И тяхна е великата заслуга
Да няма сблъсъци, кавги и смут.

Едни от жабите са вокалисти
И пълнят с крясъците си нощта,
А други хвалят гласовете чисти
Като творци на вечна красота.

От тук поуката за всички власти е:
“Учете се от жабите на щастие!”

1858.

Войната има нужда от страхливци,
Но не малцина – тях ще ги избият,
А от неизброимите щастливци,
Решили, че не искат да се бият.

Ще имат те решаващото слово
Срещу кого ще трябва да се стреля,
Решението им ще е сурово,
Но то ще има тежест на повеля.

Ще лъсне грозноватата картина
Изпод лъжливия патриотизъм
За бащин край и майката родина
И ще остане алчният цинизъм.

А той със прилежание познато
Се храни само с кръв, пари и злато.

1859.

Зариха го в земята до врата,
Щом първо му извадиха очите
И всячески забавяха смъртта,
За да се наслаждават до насита.

Съдбата му оформиха чрез съд
И доживот затриха дъщеря му,
А неговият скърбен земен път
Завърши във една отходна яма.

Така започна аленият рай
И кой ли би могъл да се досети,
Че някога си той ще има край,
Щом е възпят от най-добри поети.

Но краят му дойде, макар забавен,
От същите поети пак възпяван.

1860.

*Трайчо Костов, бивши Преседател на
Министерския Съвет е обесен на 16.12.1949г.*

Той скочи от четвъртия етаж,
Но телефонни жици го спасиха,
Бе проявил безпримерен кураж,
Мъчителите му не го превиха.

Сега обаче случаят бе друг,
Пред него беше волята на Сталин,
А тя бе тежка като мощен чук,
Макар доскоро той да беше хвален.

Обеси го партиен скъп другар
Пред погледите на Политбюроото,
А техният надгробен коментар
Бе “Всичко на народа за доброто!”

Палачът за краката го притисна
И заедно със жертвата увисна.

1861.

Убит шумкарин да ти е баща –
Какъв прекрасен дар е на съдбата!
Във ден за теб превръща се нощта,
Животът ти се слива с Красотата.

Ти от дете за гений си признат
И всичко наготово получаваш,
Академик, директор, адвокат,
Ти заедно и поотделно ставаш.

Ти син си на загинал наш борец –
Най-доходен от всички занаяти!
Дори да си подлец, тука светец
Те правят подвизите на баща ти.

И точно тъй ще си отидеш ти,
Без собствен лик и собствени мечти.

1862.

На много се надяваше Бухарин,
Но беше от Съдбата изпреварен –

В партийните убийства бе въвличен
И днес самият бе на смърт обречен.

Вишински някога му бе опора,
А тук бе в ролята на прокурора,

Виновен в що ли не го подозира
И за присъда смъртна той пледира.

Огромна маса вълка се тълпеше
И “Смърт!”, “Предател!” хорово крещеше.

Но връх на правосъдната проява
Бе, себе си че взе да обвинява...

От думите му Сталин не се трогна
И да отиде в ада му помогна.

1863.

Парализирана във гипс-корито
Изнесоха жената за разстрел,
Небето бе във облаци обвито,
Денят току-що беше се въззел.

Тя бе почти напълно неподвижна,
Очите се помръдваха едвам,
Въвлечена в истерия верижна
На общополитическия срам.

Какво от нея искаха все още,
От много време като труп бе тя!
Погребана сред живите си мощи,
Съседка беше вече на Смъртта.

А при провеждането на стрелбата
Един палач се срина на земята.

1864.

Убитите от Троцки са безбройни,
Не са сравними с никой кръг на ада,
Маскираше ги с подвизите бойни
Във речите си дръзки на площада.

Безумна е голямата жестокост
И със безумие се оправдава,
Събира в себе си като във фокус
Най-отвратителната мрачна слава.

Той се прочу като ексукутира
Войници по един от десетима,
Разправяйки, че тъй организира
Червена армия непобедима.

Уби го Рамон Меркадер със брадва
И много хора със това зарадва.

1865.

Един въпрос ме винаги вълнува,
Какво човек изпитва в онзи миг,
Когато да звучи отблизо чува
На жертвата си смъртния ѝ вик.

Сърцето му не спира ли да бие?
Не чака ли дъхът му да замре?
Не му ли идва нейде да се скрие
От страх, че някой ще го подозре?

Не ужас, а спокойствие витае
Обикновено в болните души,
Убиецът не иска и да знае,
Че Бог му забранява да греша.

А някой даже за добре намира
Убийствата да колекционира.

1866.

Висок изглежда, че е този праг
Пред поверения ни бурен век
И случва се, че не един простак
Стои при първобитния човек.

Той смята за най-важен аргумент
Юмрука си голям и злобно свит,
Със него плаши своя конкурент
И не един от него е пребит.

След себе си повлича доста свят
И примерът му се харесва тук,
Дори за предводител е признат,
Макар да има по-достоеен друг.

А простите му правила в играта
Се нравят твърде много на тълпата.

1867.

Понявга, също като Свободата,
Се случва робството да закъснява...
Със смътен трепет чака го тълпата
Да я погали със ръка корава.

За него тя отдавна е готова
И то е нейна вяра и надежда-
Една добра лекуваща отрова,
Макар че първо страшна ще изглежда.

Ще свиква със нарастващите дози
И с чара на приведената стойка
Далеч от политически угрози
В пригръдката на робската упойка.

И ще изпитва сладката отрада,
Че още няма накъде да пада.

1868.

Природата се състои от истини,
А обществото главно от лъжи,
Които като лаврите разлистени
Го учат в мир режима да държи.

Така сред тези противоположности
Животът на човека си тече
И търси най-удобните възможности
Природните блага да извлече.

Извлича ги наред последователно,
Преправя смело земната кора
И чрез науката си нападателно
Опустошава цялата гора.

Не знае, че с това опустошаване
Подготвя бъдещото задушаване.

1869.

На връзка ти навързах седем чироза.

(“Аутопсия на зимните миражи”, В. Станков)

Поетът, струва ми се, че е жрецът
Със власт да внася нов дух във словата
И с тази власт го е дарил Творецът,
Когато го е пратил на Земята.

Открием ли във древния папирус
Описан чироз в опус стихотворен,
Той там отдавна вече не е чироз,
А образец на напън неуморен.

Ако пък чирозът е и нанизан
На връзка от по няколко парчета
И от жарава леко е облизан,
Той вече е шедьовър на поета.

Попълва творческите му ресурси
И може да участва във конкурси.

1870.

Претопляхме си дружбата сърдечна
С посочени от Вожда ни народи,
Но тя не можеше да бъде вечна,
А само за скъсени периоди.

То, братството ни, бързо се менеше
Ведно със умната ни политика,
Това, което братска общност беше,
Днес се оказваше позорна клика.

Народът ни обаче с всичко свиква,
Включително със братската игричка –
На призови партийни да откликва
Му стана задължителна привичка.

От своята съдба не се оплаква
И даже нови призови очаква.

1871.

ЦИК – Централна избирателна комисия.

“За председателка се препоръчва
Авторитетната дебела бъчва”

Предметите решиха в парламента,
Където заседаваха в момента.

Един от няколкото жълти пъпешки
Полека към трибуната пристъпяше

В компанията на зелена тиква,
С която се налагаше да свиква,

А във съседство с урната на ЦИКа
За всеки случай бяха два камшика...

Накрая като пръв водач в живота
Единодушно бе избран хомота,

Съпътстван щедро с поцелуйно мляскане,
Овации и бурно ръкопляскане.

1872.

Овце пасяха край една пенюга
На кучето под строгия надзор
И си помагаха една на друга
Във производство на естествен тор.

Два матора се кюскаха жестоко
Пред входа на съседния егрек,
А слънцето следеше отвисоко,
Но без да намалява своя пек.

И всяка дзвиска ужким не поглежда
Как се развива този мъжки бой,
Но тайничко очакваше с надежда
Победа на любимия герой.

Нима не е характерно това
За множество човешки общества?!

1873.

*Попитали Волтер откога са изчезнали вещиците.
“Откакто престанаха да ги изгарят” казал Волтер.*

Ловили ги из лесове и пещери,
Обхванати от страшен мъжки бяс,
Все набедени вещици (не вещири!)
И утолявали безумната си страст.

Една от срамните дискриминации
На дълго страдалия женски пол,
Засегнала зловещо много нации,
Сега призната е за произвол.

А тя е всъщност ясно престъпление,
Дори средновековен геноцид,
Извън каквото и да е сравнение
Със кой да е биологичен вид.

Не зная в земните природни рамки
Здрав самец да убива своите самки.

1874.

Най-много съжалявам, че не може
Към злото гняв да се натрупва в нас,
Сърцето непрестанно да тревожи,
За отмъщение да вдига глас!

Едно дете убито или двеста?
Един и същ е от това гневът.
Убиеца ще вкарат във ареста,
А адвокати ще го отърват.

За нас се появяват нови грижи
Из криволичещия ни живот,
Обречен непрестанно да се движи
Ведно с целоподкупния народ.

Ако за всичко истината лъсне,
Възможно е сърцето да се пръсне.

1875.

*Отцов перестреляли, а их детей посадили
в психиатрическую болница как РВН –
родственники врагов народа.*

*(“Протоколы советских мудрецов”,
Григорий Климов)*

Тиранът сочи своите врагове
За врагове на масите народни,
Към свято отмъщение зове
И “Смърт за тях и всички тям подобни!”

И за децата техни мисли той,
Израстнали във вража обстановка –
За тях – предълъг болничен престой
И задължителна преподготовка.

Тук няма някой да ги защити,
Те още малки са и са безсилни,
В сълзи удавят своите мечти,
Горещи, безразсъдни и обилни.

Едно след друго мрат във кратък срок,
Самоубийството е техен бог.

1876.

Кланета много има по света –
Априлски, майски, юнски, септемврийски,
Различни, но еднакви във смъртта –
Английски, френски, великорусийски.

Сензация за кратък период
Се сменя от последвалата друга –
Избива се до крак един народ,
Убийците с медал са за заслуга.

Изнасят всички трупове от тук,
На сцената за да доставят нови
И вестникарите един през друг
Да ги превърнат в думи са готови.

А най-добрият в този занаят
Е с титлата “заслужил лешояд”.

1877.

Виждам колко много си приличат
Хората отдясно и отляво –
На Водача в обич те се вричат
На народа – в изборното право.

Свободата някъде пропада
В многоречията сладкодумни,
Със които пълни се площада
От партийци шумни, но неумни.

Дават ти в ръцете бюлетини,
Кротко заповядват ти “Гласувай!
Ще те лъжем четири години,
През което време ти кротувай!”

Името на тази машинация
Е “Представителна демокрация”.

1878.

Вулкани, земетръси, урагани,
Светкавици и поголовен мор
Са средства от природата подбрани
На дързостта ни да даде отпор.

За нея ний сме бедните роднини
Със ненормално силен апетит,
Изпъдени от райските градини
Заради грях в библейски прах обвит.

Към всички нас тя не изпитва злоба,
А само ни показва своята мощ,
Сами за жалост си копаем гроба,
Един-друг в гръб забиваме си нож.

Природата сама не се залавя
Дефектите на Бога да поправя.

1879.

*Способен диктатор ли
беше Сталин?
(Въпрос).*

Приживе вдъхваше безумен страх,
Сега е обявен за ненормален,
Но аз пред всички ще поема грях
Да кажа, че той беше гениален!

На пощенски коли бе обирач,
Но после стана пръв ръководител,
Генералисимус и вещ палач
На всеки произволен земен жител.

Не чакаше човек да съгреши,
Убиваше със стръв профилактично
И съумяваше да съкруши
Дори и помисъл за бунт отлично.

Постигането на подобни цели
Възможно е за Свърх-Макиевели.

1880.

“Сонето-фйлия” е заболяване,
Кое то пречи на човек да гледа,
Ако зает е в стихосътворяване,
До повече от четирнайсет реда.

За по-нататък липсва вдъхновение,
А то е в складовете на Съдбата,
Където всяко ново поколение
Застава на опашка пред вратата.

За някои е доста едра дажбата,
Тя стига за романи и трактати
И въпреки че им е зле с продажбата
Талантите им днес са всепризнати.

Остатъците, поотделно взети,
Са за създаването на сонети.

1881.

Духовна проституция се шири,
Подкрепяна и хвалена навред
В лицето на прославени кумири,
Готови да ѝ правят водосвет.

А тя осигурява важна служба
За всекиго от своите жреци,
Със дявола подържа вечна дружба,
Но също и с някои светци.

Понявга порицават я на думи
Без никакъв практичен резултат –
Нима от щедро пръсканите суми
Тя има по-достоеен адвокат?!

А продавачите на жива плът,
Осъдени от всички мрат ли, мрат.

1882.

Как много улесниха самолетите
Контакти между разните държави!
Това безспорно вие ще усетите
По грижите за общото ни здраве.

Удобно транспортират се микробите
Навсякъде из родната планета,
Пренасяни предимно от особите
Със висша дипломация заети.

Навремето воюваха съседите
Във връзка със подялба на земите,
Вместо земи поделяха победите...
Сега глобални вече са войните.

Глобални станаха, за съжаление,
И предизвиканите поражения.

1883.

Презрението, със което гледат
Безброят земни червеи към нас,
Напомня всеки миг, че людоедът
Заплашва всички ни със своята власт.

За тях сме ние живите консерви,
Светът – една покана за обяд,
Не харчат нито средства, нито нерви,
И занаятът им е всепризнат.

Сит червей или пък човек да бъдеш,
Е вечният и съкровен въпрос,
Решавай сам без другите да съдиш,
Докато на планетата си гост!

Човек и червей – странно общество,
В което червеи са мнозинство.

1884.

Опитвам се да мися за събития
Големи – за енергия от атома,
За нови възхитителни открития...
 Но някой силно тропа над главата ми.

Ведно със многобройните сътрудници
За бъдещето всичко ще пресмятаме,
Ще разработваме полезни рудници...
 Но някой силно тропа над главата ми.

Ще се старая с чисто увлечение
Да станат всички граждани побратими,
Защото в себе си усещам гения...
 Но някой силно тропа над главата ми.

Животът ни такъв е, че краката
Затриват плановете на главата.

1885.

Ще можем ли един ден да опишем
Страхотните атаки с вик “На нож!”
На юноши, станали войни скришом
И проявили страшна бойна мощ?

Те бяха селянчета малолетни,
Несвикнали с военните дела,
Но предани до силите си сетни
И храбростта им даваше крила.

При Сливница, при Гургулят и Пирот
Летяха със победен боен вик
И бягаха вразите без да спират,
Уплашени пред този дух велик.

Съдбата славата им не спести
И чрез Кобург не ги озлочи.

1886.

Следя за драматичния момент
Жена, когато пали си цигара
И тайнствения свой темперамент
Пред всички ни чрез този жест разтваря.

Потръпва нервно нежната ръка
Докато пламъчето укротява
Със намерението, че така
От всички други тя се отличава.

Красив е безсъмнено този знак
На сърцезавладяваща душевност
И всеки злобен белодробен рак
Обсебва я със смъртоносна ревност.

От тази привлекателна злина
Са загубите като на война.

1887.

Белязаният враг от комунистите
Преди да тръгне за към Онзи свят
Изчезва още приживе от листите
И всеки смята го за непознат.

Душевно се оказва в обкръжение
От всепоглъщащата празнина,
Родена от наложено забвение,
Но без да има някаква вина.

Отбягват го довчерашни приятели,
За близките си става нежелан –
Те даже с радост биха го изпратили
Далеч, но все пак имат малко свян.

Обаче друг решава да го стори –
Не само надалеч, но и нагоре...

1888.

Какво би станало ако светът
Внезапно се лиши от обоняние? –
Парфюмите ще се унищожат
И ще остане простото дихание.

Парите, плащани за миризми,
Ще бъдат неминуемо спестявани
И новина навред ще прогърми,
Че за храни ще са употребявани.

Ще трябва да се справят с бедността
Така освободени милиардите.
И от терзания на съвестта
Властимащите ще предвардят те.

Въпросът е дали ако я има
Идеята ще е осъществима.

1889.

Със болката живеем до смъртта
С надеждата, че все ще ни остави,
Но преданна приятелка е тя
И връзките ни са безумно здрави.

Кой е заложил болката във нас?
Защо навред ни следва като куче?
Създателят ли във нещастен час
Да бъде наша участ я научи?

А може би законният отец
Не е Светия дух, а Сатаната –
Отгледал я във адския дворец
И я командировал на Земята.

Живее тя сред нас живот охолен
И сигурно баща ѝ е доволен.

1890.

За много хора днес “хоро на възел”
Е някакъв неразгадаем пъзел,

А в моя някогашен селски край
Това бе строго спазван обичай.

Мома до момък беше забранено
Да се докосва без да е сгодена

И на хорото в селския мегдан
Тя пазеше през кърпа своя свян.

Това се смяташе благоприлично,
Богуугодно и хигиенично,

Защото нямаше нито един
Човек да беше заболял от спин.

При новите младежки идеали
Кой би могъл с това да се похвали?

1891.

Петна върху една кръчмарска маса...
О, колко много случки крият те!
Запомнените тук като река са,
Готова непрестанно да расте.

Тя помни ударите пистолетни
На чуждоземния пиян войник,
А после тържествата ни заветни
И първия ликуващ волен вик.

Тя помни срещите на чаша вино,
Кроежите за мир и свобода
И знамето червено, жълто, синьо,
В което се затриха без следа.

А днес е ред, а може би и утре,
Да вдигат тука тост пияни мутри.

1892.

Смешната им шутовска одежда,
Украшена с множество медали,
Мисълта за някой цирк навежда,
Но това не биха те признали.

Със бандитска родословна сага
Упорито вечно се гордеят –
Суетата с вечната си тяга
Им внушава празно да живеят.

Подлеци, пирати, кръвопийци,
Прародителите им съставят,
Царедворци и цареубийци
С подвизи нечисти ги прославят.

Но навред твърдят със дива стръв,
Че били лица със синя кръв.

1893.

Великите и в гроба нямат мира,
Безличните пари печелят там,
Нахалството им в гроба се простира,
Естествено, без да изпитват срам.

Изобретателни неимоверно
Величието слагат на кантар
И го подреждат редом съразмерно
Със собствения мозъчен товар.

Гласувайте дали е Достоевски
Преди или е след Луи Пастър!
Достатъчно ли е заслужил Левски,
Да е в международния отбор?

Какъвто и да се даде ответ,
Военните ще бъдат най-отпред.

1894.

Посредственост, прикрита със корона,
Е знак за монархическа наследственост,
Тя пази се с печата на Закона
И с абсолютната си безответственост.

По силата на рядка справедливост
Мени се крехкото ѝ състояние,
Царизмът пада по непредпазливост
И царят малък е без препитание.

Но малкият глупак в голям пораства
И всички забелязват с удивление,
Че той освен от трона си да властва
Към труд не чувства никакво влечение.

И за да не предъвка хляба чер,
Се съгласи да стане премиер.

1895.

Сизифика – наричам аз сега
Науката за мъките човешки,
Ще я създам и то не на шега,
Но знам задачите ми ще са тежки.

Ще събера огромния архив
От практиката ни многовековна
И се надявам, докато съм жив,
Да сътворя подредбата основна.

На мъките със верски произход
Ще построя многоетажна сграда,
А за онези, на войните плод,
Небостъргач огромен им се пада.

За другите, макар да не са леки,
Ще отредя по-малки мъкотечи.

1896.

Кичът е просташкото подобие
На Изкуството във наши дни
И проект за негово надгробие,
За да може да го замени.

Той се настани без предизвестие,
На солидно мнозинство опрян,
Красотата в ъгъла измести я –
Пълнокръвен, силен и желан.

Виждат се неловките усилия
Кичът да се поограничи...
Той се хвали с весело всеилие
И че ще си тръгва не личи.

Времето единствено ще съди
Той дали ще бъде и пребъде.

1897.

Филмите раздават справедливости
От екрана с хубави слова,
Липсата понявга на правдивости
Никак не влияе на това.

Мъдрата лъжа е тъй обичана!
Хората без нея ще са зле,
Тя е там – разнасяна и сричана,
От попове, власти и крале.

Ето я културата на масите,
Фактор засега незаменим,
С него се усещат у дома си те
Също както Папата във Рим!

Кой ще се намери в наше време
Тъй жесток, че да им я отнеме?

1898.

“Насадихме се на пачи яйца...”

(Израз, означаващ, рзочарование от властта)

Във времето на кварки и фотони,
Излъчвани из многото Вселени
По силата на квантови закони,
Аз тук събирам изрази безценни:

“Каруцата ялма държи на урва”,
А ”поп под плявата вода прекарва”,
“Басма не цепя никому” се втурва
И шеф “по бели гащи го заварва”...

Остагъци от минало недавно,
Които оцветяваха езика,
Дали било е срамно или славно
Ще прави своя извод Историка.

На мен не знам защо ми е тревожно,
Че да се съхранят е невъзможно.

1899.

Взаимната възхита при творците
Е израз на духовна гравитация,
А като дупки черни са творбите –
Навън подават нула информация.

Голяма е заслужената слава!
Един-друг се потупват те по рамото
И гълтат хапчета против забрава
На самолюбието в панорамата.

Системата напълно се затваря,
Ненужно ѝ е чуждото намесване,
Хвалбата сякаш себе си преваря
При всяко поощрително почесване.

И никак не е чудно, че критиците
Заслужено ги слагат при класиците.

1900.

Невежеството е лечебна сила,
Избягва умствената преумора;
Природата го е изобретила
Да бъде важен фактор на подбора.

Тиранозаври слаби във главата
Са властвали без всякаква култура
И са господствали върху Земята
Със своя собствена номенклатура.

Ако не бе дошъл метеорита,
Да ги изстребе всички поголовно,
Навярно щяха още до насита
Да царстват над стопанството световно.

И доста по-назад би бил Човека
Във еволюционната пътека.

1901.

За робствата отдавна е събран
Голям обем фактически познания –
Кой бит е, кой ограбен, кой е клан
Или е бил предмет на поругание.

Теория на робството до днес
Обаче липсва ни, за съжаление,
Не прави чест на бързия прогрес
Към робството това пренебрежение.

Умници пишат все за Свобода,
Наистина с особено внимание,
Но Свобода и робство за беда
Са свързани на общо основание.

А аз си мисля, че теоретиците
Брашното пръскат, а спестяват триците.

1902.

Стремеж към власт, стремеж към Свобода –
Къде е разделителната линия?
Не казва политикът за беда –
Червения, и жълтия, и синия.

Власт, пълна власт, е винаги целта,
А Свободата постоянна въдица,
Поставена в известните места,
Където слепите шарани въдят се.

Един хомот се сменя с друг хомот,
Предшестван от красиви уверения,
От клетви за безоблачен живот,
От галеци душата песнопения.

Чрез този безнадеждно тъжен трик
Нищожеството става вожд велик.

1903.

Ще може ли в огромен многотомник
Да се сбере великото нещастие
На цял народ, оказал се бездомник
Във собственото си народовластие?

Едва ли. Лагерите на режима ни
Не водеха отчети за убитите
И жертвите умираха безименни,
Оставаха в обори незарити те.

Човекът е направен да побира
Определена доза възприятия,
Над тази доза той не реагира
Твърди се в не една научна статия.

И именно на тази конюнктура
Разчита алената диктатура.

1904.

Пострадали от комунизма хора
Незнайно колко, как и за какво
Очакват, че престоят им в затвора
Ще трогне всяко живо същество.

Но той не ги затрогва. Съществата
Забравят лесно както всеки път,
Че някой страдал е за Свободата
И редно е да го възнаградят.

Единствен камъкът за тях се сеца
И им безименно отдава чест,
Когато при годишната им среща
Надеждата им носи блага вест.

И чакат да се уредят нещата
До идване на следващата дата.

1905.

Не е ли странно? – Прекалено често
“Не сме животни диви!” се твърди
Без някой за това да пита, вместо
Научно всичко да се проследи.

Природата е всъщност уредена
Без проповед и без продажен съд,
Там Силата командва всяка сцена
И без рушвети всички я търпят.

Опитваме с юздите на морала
На обществото да я подчиним,
Но тя е междувременно успяла
Със себе си морала да смени.

За нас остава злото заблуждение,
Че справедливостта е от значение.

1906.

Полиция...И парламент...И съд,
Опора ли са те на обществото?
Навярно са, и щом се провалят
Започва на робията теглото.

Яремът – чужд или до болка наш,
Еднакво тегне върху раменете,
Да бъдеш роб ненужен е кураж,
А само безнадеждност да ти свети.

Така за нявга светлата страна
Самоубийственият грях започва,
Ненужен е ни Бог, ни Сатана,
А само гении на местна почва.

За кратко от отечество на розите
Превръщат я във царство на неврозите.

1907.

Уреждам си живота не от вчера
Предимно с помощта на револвера,

Пари щом пожела да намеря,
Прибягвам винаги до револвера.

До пост обществен лесно се катеря
Чрез красноречие на револвера,

Сина отвличам на милионера
Със убеждаване чрез револвера,

А даже и на откупа размера
Постигам пак посредством револвера...

Ще взема стола и на премиера
Чрез вечната си дружба с револвера.

Спомагам на Земята за обновата,
Като измествам ножа и отровата.

1908.

Бикът Апис е боготворен от египтяните.

При коронясването на говедо
То възприема образа на цар...
Това, че бил говедо кой ти гледа,
Той вече е в страната господар.

Наистина тук няма нищо чудно,
Говедото било е даже бог
И затова не му е никак трудно
Да влезе и във царския чертог.

Ще го търпят нещастните народи,
Ще го проклинат, но ще го търпят,
Към много катастрофи ще ги води,
Дордето да го махнат се решат.

И аз приел бих бика за икона,
Обаче само щом е без корона.

1909.

Дори със еликсир на младостта ни
Ще стане ли животът по-щастлив? –
Войници много ще крепят властта ни
И ще застрелват, който е против.

Младежки жар ще властва над Земята
И тя ще е младжки клуб голям,
Но почнат ли училище децата
Учители не ще намерят там.

А групички от млади политици
Ще обявяват всекиму война
За ласките на благосклонни жрици,
Тъй както бе в антични времена.

И скоро ще потърсят где извира
На старостта човешка еликсира.

1910.

На плевнята ни вратнята оплаква
Отдавна опустяващия кър,
От вятъра понякога потраква
И разговаря с празния яхър.

Къщята, от безделие заспали,
Без обитатели полека мрат,
Косите с вилите на сеновала,
Обхванати от черна скръб мълчат.

Последен, който тука се спомина,
Бе дядо Слав на възраст почти век,
Със неговата смърт преди година
Отписахме последния човек.

А старата часовникова кула
Е с надпис “Населението – нула”.

1911.

Разправата с гората беше кратка,
Но се провеждаше със много стръв,
Земята постепенно стана гладка,
Летеше дървесина като кръв.

Мешови дънери са тук умрели
В разцвета на отнетия живот,
След като бяха кротко произвели
Тон кислород за алчния народ.

Палачите им трупове брояха
И ги товареха на камион,
По-малките и шумата горяха
Макар и със забрана по закон.

А в корените някъде заклещена
Се гърчеше ранената човещина.

1912.

О, колко много долни престъпления
Са скрити зад църковните светци!
Във святостта им търсят извинение
Убийци със раса и подлещи.

Ще се измъчва ли от колебания
Апостолът при райските врати
Дали да спре греховната компания,
Или да каже “Бог да ги прости”?

Ще се редят спокойно педофилите
Със Книгата свещенна във ръце,
А колко млади хора са затрили те
Не ще личи на кроткото лице.

Защото взели са съобразително
От църквата си прошка предварително.

1913.

Откакто сме съзнателни създания
Постигнахме какво ли не за нас –
Високи здания, високи знания,
Претенции за всенародна власт.

Но радостта от нашто съществуване
Запада бързо вместо да расте,
Като изключим жалкото преструване
На този, който козните плете.

Но как се радва на живота котето!
Подскача и лети като перце!
А ние ставаме като роботите,
Студени, сякаш че сме без сърце.

Това е нашето голямо бреме
И болестта на днешното ни време.

1914.

Учудваме се на мира безспир,
Но истинското чудо е войната!
Как може за един дебел тапир
Народите да мрат под знамената?!

Покрит със тенекийки ерцхерцог
Застрелян бил по някакви причини
И на войната кървавият бог
Света разтърсва четири години!

В ответ на нескопосания мир
След първата световна идва втора
И щом и тя приключва най-подир
Светът остава със по-малко хора.

Подготвят вече бойните полета
За всеки случай ако почне трета.

1915.

Появата на бойните отрови? –
Дихание на ада те не са ли?
Дали да знаят всички са готови
Кои, кога и как са ги създали?

Спокойствие! Отрови произвежда
Мъж с име безупречно и семеен –
Убиец и на вяра, и надежда,
Но малко по професорски разсеян.

Той както всички честни патриоти
Безликото отечество обича,
Увеличава чуждите сироти
И чрез това във вяроност му се врича.

Отрови е натрупал с вдъхновение
За цялото планетно население.

1916.

Напразните надежди кой брой?
Те имат ли си край или начало?
Пороят им отвсякъде струи,
Във него Глобусът загънал е изцяло.

Тиранинът не може да ги спре,
Той може само да ги умножава,
Сред тях Човека чувства се добре,
Погребва ги и пак ги възкресява.

Животът ни какво би бил без тях? –
Една тъга огромна, непрестанна,
Сред разочарования и страх
Подобно на голяма люта рана.

Те знаят как да са разнообразни
И търсени, макар да са напразни.

1917.

Кои оръжия са безчовечни
Не се наемам тук да отговоря,
Но ще попитам най-чистосърдечно
Кои човечни са, о, мили хора?

Това деление е тъй цинично,
Че то не може да се защитава
Ни колективно, ни поединично
Освен на някой много луд за слава.

Пехотни мини, бомби неутронни,
Куршуми “дум-дум”, са неприемливи
Обаче със картечните патрони
Убитите ще бъдат по-щастливи.

А най-човечни и незаменими
Са приказните “бомбени килими”.

1918.

*“Pax Romana” (В преносен смисъл –
Мир, диктуван от победителя)*

За “Pax Romana” писано е много,
Той даже е превърнат в епитет,
Правдолюбители го съдят строго,
Но той командва всички ни подред.

Природата на този мир е ясна –
Щом Рим спечели някоя война
И падналият хванат е на тясно,
Той е длъжник за вечни времена.

За победените какво остава? –
Да бъдат кротки, да превиват врат
И да забравят нявгашната слава
В широкия робовладелски свят.

Напразно търсил е реката Стикс
Героят келтски Версингеторикс.

1919.

Между стремежа към властта над хората
И доста спорната любов към тях
Многовековен опит е опората
На Каин и на неговия грях.

Братоубийството е с приложение
Нестихващо от стари времена –
Присъда ли е или престъпление
Зависи кой печели на война.

Такава е световната История,
Прогизнала е цялата във кръв,
Не я обхваща никаква теория
Освен борбата кой да бъде пръв.

Ще трае този страшен бяс към власт
До края на последния от нас.

1920.

*Съветските власти потвърдиха, че по
заповед на Сталин в Катин са избивани
масово полски военнопленници.*

В Катин са двйсет хиляди разстреляни
През тъмна нощ дълбоко във гората,
А други се избиваха във Белене
В добавка на свинете към храната.

Характерно за тези престъпления
Не е, че са жестоки и брутални,
А че в света общественото мнение
Не ги приема лесно за реални.

“Не е възможно! Преувеличаване!”
Се чува и отляво и отдясно,
“Налага се подробно уточняване,
твърдение подобно е ужасно!”

Неверниците скоро замълчаха,
Убийците защото си признаха.

1921.

Смъртта любимците си свои щади,
Те имат продължителен живот,
Героите прибира твърде млади,
За да не бунят мирния народ.

Изменници, убийци, прокурори,
Закриля тя със майчина любов,
За дълголетието им се бори
Със всеки моралист и философ.

А как ли не! Те първи ѝ доставят
За червеите ѝ суровина,
Коего генералите пък правят
По времето на бунт или война.

Увлечена от работа тогава,
Вековен план за два дни изпълнява.

1922.

Живеех непрекъснато във страх
От безобразията на тирана,
Които сам на собствен гръб познах
В родината си клана, недоклана.

Как бе възможно този прост селяк
Ведно с по-прости и от него люде
Да разпростре навред духовен мрак
И всичко свястно в странство да прокуди?!

Злокобна историческа шега –
Възможна бе, макар невероятна
И пълна с много тайни досега...
Като събитие бе странна, непонятна –

А неговите тежки престъпления
Затриха три човешки поколения.

1923.

Изглежда Разумът, възникнал на Земята,
Е знак *природо-био-негативен*
За зверовете, птичките, цветята...
Дори за тях направо е противен.

О, колко много форми на живота
Със помощта на Разума ги няма!
Те както Син Господен на Голгота,
Пожертвани са за една измама.

Пограбани са във “Червена книга”,
Но те от там не могат да възкръснат.
Добрят Разум казва “Вече стига!”
Със вик от злия си събрат прекъснат.

А Еволюцията-бог предрешен,
Отчита своя опит неуспешен.

1924.

Самоубийците на брой растат,
Не искат повече да бъдат тук
И слагат край на земния си път,
За да опитат шанса си във друг.

Убийците остават между нас
С праисторическия си нагон,
Но над самоубийци нямат власт –
Те подчиняват се на свой закон.

И двете групи като колектив
Се борят чрез отнетия живот
С опасността от демографски взрив –
Жесток метод, но той не дава плод.

Човечеството още оцелява,
Живее славно и не се предава.

1925.

*Цял ден краката си клатили,
В клуба прииждат писатели.*

(Фолклор)

Конете се събират в хергелета,
Защото всички са със сходен вкус,
Хайдутите са винаги във чета,
Поетите – във творчески съюз.

Съюзът им е средство за защита
В заобикалящата ги среда,
Дори когато никой не налита
Да им нанася някаква вреда.

На Партията-майка под крилото
Те мътят в прогресивните яйца
Поръчаната от политбюрото
Храна за възрастни и за деца.

Така партийните постановления
Възкръсват в алени стихотворения.

1926.

Из стихосбирката на една хлебарка.

Навред сме ний! Пълзим, вървим, летим...
Хлебарките сме две хиляди вида!-
Дори ако решим ще построим
От себе си огромна пирамида.

Преследват ни, избиват ни без жал
Отрови зарад нас изобретени
От същества, заченати във кал
И във дома ни самонастанени.

Да, ние сме на родната Земя
От милиард и повече сезони!
Намрази ни двукраката ламя,
Но тя безсилна е да ни прогони.

А в Космоса реклама от най-ярките
Гласи: “Земя – планета на хлебарките”.

1927.

Опредметяването на стиха
Съдържа благородство безпределно!
Възпят е на пътеките праха,
Комините – с дима или отделно.

И всичко от съвременния бит,
Полезно за човешката природа,
В поезията взето е предвид,
Но без тръбите на водопровода.

А те са пълни с толкова копнеж
Към по-голяма близост с Красотата!
Понякога копнежът е горещ,
Защото е загрята в тях водата.

При дъжд и сняг, особено при суша,
Човека оросяват те под душа.

1928.

*При комунизма се създаваха
странни "цели" институти.*

Издери се специалист добър
Да стане шеф на Институт "Катър",

Където за едно-две полугодия
Да отстрани катърското безплодие.

За чест на творческия колектив
Тук всеки член бе много работлив,

Решен със ум и примерно старание
Да бъде в крак с партийното задание,

А с помощта и на въздушен мост
Катъри се доставяха чрез внос.

Искри от вдъхновение прехвърчаха
В очакване на малките катърчета,

Но злите долни империалисти
Попречиха на поривите чисти.

1929.

Узнавам за реалности невидими,
В живота ми навлезли скришом днес –
Лептони, фермиони, кварки... Иде ми
Да отрека научния прогрес!

Чрез данъци засяга той бюджета ми
За вятърните мелници на CERN,
А ние със децата ми да крета
След предсказанията на Жул Верн.

Не стигаше ли пълната невидимост
За центровете ни на глупостта,
Та чрез теоретичната предвиденост
Да чакам Неопределеността?

Да се реши въпросът има шансове,
Но трудностите главно са финансови.

1930.

Животните са влюбени в палача,
Той цял живот ги пази от неволи,
А ето и последната задача –
Отгледал ги е, за да ги заколи.

С доверие пристъпят към смъртта си
И агънцето, и добрата крава,
Дори кръвта им ножа да накваси,
Любов докрай в очите им остава.

Законът на Живота без пощада
Навсякъде е с пълноправна сила,
Един за да успее, друг ще страда,
Съдбата нищо не е променила.

Единствено поставя “след” и “пред”
Кому кога и как да дойде ред.

1931.

Съвременникът има да се чуди
Как тъй – без вестници и без списания,
Са раждани големите заблуди
На древните вероизповедания.

Събират се на групи малко хора,
Сред тях издигат своя глас пророците,
Словата им превръщат се в опора,
Обаче кой ще размножи уроците?

Но чудото при все това настава
Благодарение на учениците,
Разнася се божествената слава
Из океаните и материците.

Сега гълпите със заблуди свикват
И нови вери вече не възникват.

1932.

При Сътворението Бог е сам
И върши всичко само с ръчна тяга,
Замесва с кал прадядото Адам,
(За Ева към реброто му посяга).

Подобно на предишни божества
Предимно от Египет и Елада,
Бог сам се награждава със права,
Че свита от светии му се пада.

Запълват календара скоро те
И влизат по пет-шест във една дата,
Но броят им безспирно все расте
След битките със Злото по Замята.

Със постоянна бройка сред незримите
Са серафимите и херувимите.

1933.

“Роднини има ли да са засегнати
С мероприятията на властта?”
Във този обръч бяха здраво стегнати
Народите в живота и в смъртта.

Как може при размера на кланетата
От “лоши” родственици да си чист?!
Страната цяла се оказа, клетата,
Виновна пред тирана-комунист.

А Сталин много-много не подбираше,
Размахваше червения синджир,
дори най-близките си подозираше
и ги изпращаше на дълъг стаж в Сибир.

На Молотов и на Хрушчов жените
Отавна там оплакваха си дните.

1934.

Поскъпва здравето, поскъпва здраво,
Поскъпва всеки ден и всеки час,
Човек на болестите има право,
Но за лечението няма глас.

Семейството не може да поеме
На лекаря паричния терор
И стига се дотам, че в наше време
Вместо лекарства предпочита мор.

Да виждаш как любимият ти гине,
А ти пред болестта си без пари
И той за Онзи свят ще си замине,
Е по-ужасно от смъртта дори.

Това аз пожелавам да узнае
На демокрацията глашатая.

1935.

Инквизитор строг бе Торквемада
И защитник на добрия Бог,
Всеки еретик, убит на клада,
Се прибавя в райския му влог.

Пази се във някои музеи
Част от неговия арсенал,
С който той неверните евреи
Към католицизма е зовял.

Той страната десемитизира
За рекордно кратък период
И със право вече е кумира
На богоугодния народ.

Но оказва се, че бил е деен,
Тъй като е сам полуевреин.

1936.

Науките ни са озадачени
Да заделят ли някои места
В класацията си, предназначени
За хора, приближени до властта.

Събрани са изглежда доста данни,
Че те са нов биологичен вид,
По еволюционен път призвани
Да бъдат политически елит.

Гръбнакът им е с гъвкава направа,
Умеят ловко да невеждат кръст,
Когато висш началник се задава
И да смаяват кротко своя ръст.

И затова са винаги с надежда,
Че класата им се възпроизвежда.

1937.

По времето на Сталинската чистка
Убийците изтръпнаха от страх
И всеки комунист и комунистка
Усещаха, че идва ад за тях.

Убиецът убийците подгони
Във кървав и безумен хоровод –
На първо място хората с пагони
Пред взора на безмълвния народ.

Къде остана смелостта от дните
На скорошната Гражданска война?
Герои нявга, днес страхливци свити,
Те плащаха за своята вина.

Но иначе страната бе спокойна
Със ледения мир на скотобойна.

1938.

Във същност той не беше ненормален,
Сред хората бе приветлив и тих,
Странеше от живота социален
И самотата вливаше във стих.

Редовно посещаваше гората
И ѝ четеше своите творби
Сред птичките, тревите и цветята
И смелост постепенно придоби.

Не го обсипваха със подигравки
За грешки и неверен правопис,
А даже с интерес редица мравки
Полазваха по неговия лист.

Но зверове човешки го откриха,
Пребиха го и после го убиха.

1939.

Науката е златоносна жила,
Но в нея златото е малка част,
Кое то надълбоко тя е скрила...
Останалото всичко е баласт.

Баласт е ръководната управа,
Защото казва “Не”, а рядко “Да”,
Във споровете тя е вечно права,
Но не принася полза, а вреда.

Ако случайно нещо се открие
Успешно сред научния пейзаж,
Тълпа от лешояди ще се впие
И ще крещи: “Успехът! Той е наш!”

Така и къравото и сакатото
Участват във откриване на златото.

1940.

Законономерност твърде интересна
В ума ми неочаквано проблесна:

Оръжията ни за покоряване
Надмогват тези за освобождаване!

Това за всяко време е валидно,
Макар че като факт е незавидно

И робството при всяко положение
Ще се нуждае от освобождение.

Така вървят нещата на Земята
Откак над нея властва Сатаната,

Но докато кръв тече във вените
С надежда все ще чакаме промените.

За мен обаче ясно е, че те са
Несвързани със хода на прогреса.

1941.

Светът за втори път е раздвоен
По повод важен източник на вярата:
Исус Христос дали е бил ерген?
А първи – раждането му в кошарата.

За Божата снаха, освен за Божи син
Във Коптски ръкопис има твърдение –
Христос не е живял и спал самин...
Но Папата е на различно мнение.

Непримирим е Святият отец,
Защо, не е далеч от разгадаване,
Разбира ватиканският мъдрец –
Снахата пречи с днешно появяване.

След нея сигурно ще дойде друг
Да заяви, че той е Божи внук.

1942.

*Что без страданий жизнь
поэта?*

(М.Ю. Лермонтов)

Отдавна учат разни мъдреци,
Че мисълта засенчва се от страстите...
Признавам, че за наште големци
Навярно прави са поне отчасти те.

Ако желаем да се промени
Сегашното плачевно положение
Ще трябва строго да се забрани
Човек да е с човешко измерение.

Замесен е набързо в този свят
От Бога с кал според евангелистите,
Факт от науката ни непризнат,
Дори осмян от материалистите.

Но в него славно или пък безславно
И ум, и страст, са вложени по равно.

1943.

Мощта на Глупостта е в колектива!
Там Тя отглежда свое поколение,
Там трупа опитност и се развива,
Там получава власт и вдъхновение.

Без колектива кой ще Я познае?!
Самотният глупак не е откритие!
Контактът с другите глупци, това е,
Коего го превръща във събитие.

До наше време малко бе известно,
Че Тя е стълб на всяка демокрация
Чрез изборното право повсеместно
И чрез предизборната агитация.

Делата ѝ доколко са полезни
Ще се узнае ако Тя изчезне.

1044.

Как лесно се превръща в чест
Безчестието чрез парите!
Престъпници, презрени днес,
След ден със слава са покрити.

Парите – чудният балсам,
Почистват всякакви лекета,
Най-вече подлост, кръв и срам,
Като им сменят етикета.

Преситеният богаташ,
Кой би могъл да го осъди?!
Отсъства в този персонаж
“Да бъде или да не бъде?”

А в подходящия момент
Той става даже президент.

1945.

Прехвърляйки се векове напред
Аз виждам как модерните тирани
Отново са с ласкатели безчет,
Но те са от компютрите подбрани.

Роботите по специален план
За пред тирана готвят своите роли,
Един твърди, че е богоизбран,
А друг като на Господ му се моли.

Излишен е човекът-подмазвач
И поста сладък трябва да остави
Или се пренасочва за палач,
Какъвто вече търсят със обяви.

Робота рядко го обезглавяват,
А щом се провини го претопяват.

1946.

Свят без религиозен фанатизъм
Възможно ли е да се сътвори? –
Да зная, в черквата когато влизам,
Че там не Бог – човещина цари?

Невероятно, не и невъзможно!
Но бясът трябва да се укроти
Не с някакво смирение набожно
И със молби Бог злото да прости.

Науката е нужно постепенно
Да срине кървавия мит велик,
Където Сатана и Бог посменно
Човек направил е по собствен лик.

Обаче фанатизмът до тогава
Да лее детска кръв ще продължава.

1947.

Отгде се взеха толкова понятия
Във мирновременния ни език,
Които дразнят наште възприятия
Подобно на военен боен вик?

Защо ли “фронт” ще е литературата,
“Атака” ще е граждански съюз,
Поле на “сблъсъци” ще е културата
И знак това ще е на класов вкус?

При спорове не търсим убеждаване
И образците на висок морал,
А горди сме със “обезоръжаване”
На “вражеския боен арсенал”.

Не готвим ли във мирната страна
Езика си за бъдеща война?

1948.

За зла беда глобалните нещастия
Се пренебрегват вече векове
Със необоснованото пристрастие,
Че Бог обича своите синове.

Но Бог, когото заедно разпънахме
На станалия вече символ кръст,
Спокойно наблюдава как затънахме
И да помогне не помръдва пръст.

Благословил е да се размножаваме
И не желае вече да ни спре –
Че седем милиарда ние ставаме
По неговите сметки е добре.

А за екологичните закони
Веднъж от рая вече ни изгони.

1949.

Защо не славим кофите с боклук,
Кърмилници на бедния народ?
Нима се среща благодетел друг
Такъв под веселия небосвод?!

Блага са скрити в техните недра,
Незаменими в спора със глада –
Обелки, зелки, някоя кора
От хляб, спасяват Божите чеда.

Не са съвсем хигиенични те,
Но предпочитани са пред смъртта
От всеки гладен старец и дете,
Живеещи живот без красота.

Прилежно дежурят край тях на смени
Преди да се окажат забранени.

1950.

*Близо 30 000 са участниците в Горянското
движение
от 50-те години на миналия век
(в. Сега, 19.10.2012)*

Горяните – великите герои!
Те вярваха във своето поражение!
На властите при страшните устои
Смъртта бе търсеното избавление.

И тя бе там! – Един срещу хиляда
На планините китни сред дъбравите,
Където Бог преместил беше ада!
Това не трябва, хора, да забравяте!

Те бяха всички селяни работни
Със ниви от червените ограбени,
Избивани сега като животни,
Защото допреди творяха хляба ни.

Изгря след тях във края ни заробен
Терор жесток до кръв! И безподобен.

1951.

*Под дрехите си всички хора
са голи*

(Хайнрих Хайне)

Царете във значителни количества
В съвременния свят се появяват,
Макар обездържавени величества
Те не престават да се размножават.

Властта им е вероизповедание,
Хасан-Иван кръщават си децата,
Та в някой Бог да бликне състрадание
И той да каже “Връщам ви царствата!”

Жените им със герб са запечатани
И който нейде ги фотографира,
Преследват го до дупка във Земята ни,
И в гроба даже той да няма мира.

А може би и врявата голяма
Е част от монархическа реклама?

1952.

Червеният партиен секретар,
Прегърнат вече от дебилността,
Бе някога районен господар
И над живота ни, и над смъртта.

Сега се движи в свой измислен свят,
Над масите напъва своя глас,
Изисква всеки да превива врат
Пред ужаса на неговата власт.

Той вижда се отново феодал
И заповедите му са закон
За кроткия двукрак материал –
Покорен, изпълнителен, без стон.

Във тази роля чувства се добре
И сигурно със нея ще умре.

1953.

За мен във комунистическия ад
Студената война ми бе гореща!
Аз водех се като наследствен враг –
Властта ме пареше при всяка среща.

Изселван, бит, притискан, все пак жив,
На диктатурата смъртта дочаках,
Прибързано оказах се щастлив
И после щастието си оплаках.

На комунизма милите деца
Ведно със мене също оживяха,
Но с куфарчета жълти колелца...
Със тях за бизнесмени ги признаха.

Открих след този тъй жесток урок
Утеха в “Бедността не е порок”.

1954.

*Крали Марко се е бил с чер арапин и
е освободил три синджира роби.*

(Народно предание)

Защо народът слави Крали Марко?
Защо възторжено го е възпял?
Не е ли имал друго име ярко
Вместо това на турския васал?

Щом всичките герои са избити,
Настъпва криза във юначността –
Кому да е разхубавят чертите
Тъй както е и с божествеността.

Измислят подвизите на юнака
И той превръща се в прекрасен мит,
А угнетеният народ ще чака
Кога арапинът ще е убит.

Но докато митът е умозрителен,
Керванът с млади роби е действителен.

1955.

Отдавна в собствените си вериги е
Закрепостена нашата религия,

Към небесата хвърля взор тревожен
Дали ремонт на култа е възможен,

Но райската чиновническа секция
Отхвърлят всеки опит за корекция,

За да останат догмите ни чисти
Според четирмата евангелисти:

Възкръсването свято след разпятие
И праведното девствено зачатие.

Какво ли губи догмата Христова
Ако за лек компромис е готова,

А именно, че вместо да е девствено
Зачатието Боже е естествено?

1956.

Когато царедворецът умре,
При нас от ада скоро се завръща,
Земята бърза да го прибере
И в слънчоглед разцъфнал го превръща.

Той става символът на вяността
Към знамето и царската особа,
Обърнат постоянно към властта
Дори, ако се наложи, и от гроба.

Без оглед стар ли е или е млад,
На Онзи свят го никой не желае,
Отхвърлят го чистилице и ад,
За рай не може даже да мечтае.

Макар причината да си остава скрита,
Тя все ще бъде някога разкрита.

1957.

Комунизмът, идвайки на власт,
Комунизми зароди стотици –
Нямаше за всекиго от нас,
Само за червените владици.

Те ги усвояваха със стръв,
Мамеха, живееха богато,
Лееше се пролетарска кръв
И кръвта превръщаха във злато.

А хомотът вечно е хомот
Независимо с какво е боядисан,
Всеки лъже бедния народ,
Той така е може би орисан.

Чаканият дух на Свободата
Стана власт *над* пролетариата.

1958.

Живее ли се в мястото където
Мирът е подготовка за война,
Където Партията и ОФ-ето
До кръв измъчват цялата страна?

Не се живее, но все пак живяхме
И станахме със подлостта на “ти”,
От Истината всеки ден пестяхме
И крихме я под форма на мечти.

А активисти неодошевени
Преследваха със жар невинността,
Защото бяха твърдо убедени,
Че тя е най-опасна за властта.

От гледище на кастовите нрави
Те може би наистина са прави.

1959.

Когато някой някога умре
Той става част от някаква статистика,
И се налага да се прибере
Във “Личния състав” с характеристика.

Последната подменя личността
И след смъртта е нейно продължение,
С която възприема я света,
Реши ли той, че тя е от значение.

Оглеждам силуети-планина,
Избити от прочутите диктатори...
Изкупва ли се тяхната тяхната вина
Със дарбата им на организатори?

Рисуват ги със ангелски чела,
А даже им прибавят и крила.

1960.

Клането в Батак е жестоко, но...

(Иво Беров, Mediapool, 29.09.2012)

Не съм си мислил, че в Батак клането
Ще доведе до спор и до обсъждане,
Но то доведе до това, че ето
Изкланите подлагат на осъждане.

Баташкото клане е без “обаче”
Съгласно моето най-скромно мнение,
Децата бяха жертви на палачи –
Това е факт без всякакво съмнение.

Но във “обаче” аз откривам скрити
Маскиралите се последователи
На сребролюбците и подлеците –
На хората, родени за предатели.

Не вярвам да са жертви на заблудите,
А са съзнателно в гмежта на йудите.

1961.

Червени вършеха и добрини
На принципите си във нарушение
Със цел невинен да се отклони
От смърт за нереално провинение.

Човещината и жестокостта
Разменят рядко своите позиции,
Едната е покорна на властта,
А другата е вечно в опозиция.

Едната често че ще победи,
Ненужно е да бъде обяснявано,
Но другата живее сред беди,
И в милосърдие е обвинявана.

А после по партийни указания
Добрите награждават с наказания.

1962.

Биде вечер, биде утре – ден трети.

(Битие, 1: 13)

И схвана Бог във празното пространство,
Големият му взрив че беше грешка,
Но продължаваше със постоянство
Да изпълнява ролята си тежка.

Създаде бързо нужните закони,
В безредието ред за да постави,
А после и безброя от фотони –
Така във мрака светлина направи.

Наоколо бе всичко безтегловно,
Без маса беше цялата Вселена,
Но Бог я тупна по гърба грижовно
И масата от Нищо бе родена.

За тази цел освен със барионите
Той си послужи и със Хигс-бозоните.

1963.

Какво Йехова някога направи,
“Избран народ” наричайки евреите? –
Начало плодотворно той постави
На национализма за идеите.

Обидиха се другите народи,
Поискаха и те да са обичани
И техният народ света да води
Към райските врати, с цветя обкичени.

Воюваха за милостите Божи,
Избиваха се дълго и старателно,
Та всеки кости вражи да положи
Пред Господ Бог от племето признателно.

Йехова със това се забавляваше
И кървавите битки насърчаваше.

1964.

Организирахме всеобщ подем
И благоденствие. – Но не съвсем.

Осъществихме вашите мечти
И сътворихме рай за вас. – Почти.

Свободни вестници без страх четем,
Изпълнени със правда. – Не съвсем.

Народът с вярност ни обезсмърти
И влюбен е във нас. – Почти.

Расте продукцията по обем,
А и по качество. – Но не съвсем.

Навред соцреализмът ни цъфти,
Шедьоври сипят се отвред. – Почти.

По мярка е червеният ярем
И той предпазва всички ви. – Съвсем.

1965.

Риби със кореми към небето
Плуват по реката на смъртта,
Ще се вляят заедно в морето
И с анáтемата на света.

То е скрило хиляди отрови
Във огромните си глъбини,
Старите се смесват там със нови
И ни готвят черни бъднини.

Рибите и птиците са първи
Пътници към чакащия мрак,
Гларуси, акули и пъстърви
Ще ни срещнат с кадмий и живак.

Ние ще сме редом с костенурките...
Най-накрая ще измрат печурките.

1966.

Представям си “световното внимание”
Като прожектор, който се върти
И търси със особено внимание
Кои явления да освети.

“Певица Гага” е мероприятие
От изключително висок разряд
И журналистиката гордо прати я
Във общопланетарен “Топ-парад”.

Там тя е във приятната компания
На Папа, на бандит и на артист –
Продукти на обществената мания,
Но без Виргилий или Демокрит.

Пренебрежението с мрак покри
Дори лицето на мадам Кюри.

1967.

*Чувам капки вода край теб и въздишка.
(Дария Жилиз)*

Закъснявам. Трябва да се бърза.
Бърша бързо голата глава,
А обувката ми се развърза,
Но сега не ми е до това.

Поизносена ми е яката
И ще трябва да си сложа шал...
Че е трудно със една заплата
Да живея, вече съм разбрал.

Вкарвам си ръката във хастара
На балтона безнадеждно стар,
Ризата и тя е доста стара,
Но за щастие е без хастар.

Вън вали. На темето ми капката
Сочи, че съм си забравил шапката.

1968.

Обичам планината както всички
Със върховете ѝ, гори и бездни,
Покрити със пластмасови торбички –
Дарения напълно безвъзмездни.

Туристите разхвърлят ги грижливо,
Стараят се със плам и повсеместно,
Дори да се изтребе всичко живо
Те украшение ще са чудесно.

Торбичката е вечна. Тя не гние,
За бъдещето спомен ще остане
С подписаните – аз, ти, той и ние,
И със визитките на глупостта ни.

Ще се прочуем в цялата Вселена
Със чудото на полиетилена.

1969.

Един човек е стъпил на Луната!
Това не е човек, а е Човекът!
Разнася се щастливо новината
Подобно на общопланетен екот.

Обаче на червените режима
Посреща новината със уплаха
И със болезненост необяснима,
Че янките Луната завладяха.

Великият момент се премълчава
И все едно, че той не съществува,
Свърхмощната диктаторска държава
От хора на Луната се страхува!

А с обичайното си овчедушие
И всеки от слугите ѝ послуша я.

1970.

Общественост – една неясна сила,
Възспира собствения си прогрес...
Тя колко гени е задушила
И колко са изчезнали без вест!

Самотници сред мрака на тълпите
Те следват незавидната съдба
С идеи в мозъчните гънки скрити,
Пребите във житейската борба.

Откритията им са еднолични
Във авторски предълъг колектив,
Където разни шефов себични
Ограбват всеки гений отстъпчив.

А между гения и идиота
Се шири царството на *гениота*.

1971.

*–Господи, колко пъти да прощавам на
брата си? Седем пъти ли?*

*Исус отговори: – Не ти казвам до седем,
а до седемдесет пъти по седем.*

(Ев, Мат. 18: 21, 22)

Поднасям стих, макар и от далеч,
На “Кадри” – част от нашата култура,
Жестокия “изтеглен режещ меч”
На пролетарската ни диктатура.

Другарят Сталин кръсти го така –
Отдела за партийна права вяра,
Предверие на страшната ЧеКа,
Око всевиждащо на Господаря.

Той произвеждаше сълзи и кръв
В мащабите на триста генерали,
Погубваше служители със стръв
И никого и нищо не пожали.

Дейците му, преситени от ярост,
Днес доживяват най-спокойна старост.

1972.

Червените принцеси са безспорно
Едно от чудесата на света
И хора славеха ги неуморно
Във знак на въплътената мечта.

Те бяха извисени над Закона
На сянка при всевластните бащи
И властваха макар и без корона
Над гмеж, която всичко им прости.

Дали Людмила бе или Светлана
Ограбила народната хазна?
И двете бяха като жива рана
На болно тяло в болни времена.

А спомените ни за тях къде са? –
Във гроба на свободната ни преса.

1973.

Да обобщаваме е знак основен
На нашите способности мисловни –
Щом български чадър е бил отровен,
Там всичките чадъри са отровни.

Осъждаме така сицилиани,
Защото мафиоти са родили,
А също всичките мохамедани,
Защото доста люде са избили.

Картини обобщени, но неверни,
Разделят безобидните народи –
Предимно бели и предимно черни...
Това към благоденствие не води.

След много черно-бели векове
Ще има ли и други цветове?

1974.

Народ безмолствуе...

(А.С. Пушкин, "Борис Годунов")

Народът ни е милионоустен,
Но общият му изказ е мълчание,
В мълчанието е герой изкустен,
Преминал през вековно изпитание.

Мълчанието е красноречиво
И може да се каже реторическо,
А няма ли да бъде справедливо
Наречено да бъде историческо?

Гласа цени той повече от злато
По време на предизборните сесии,
Продава го, но само полвинчато –
Така запазва мирно равновесие.

И сред партийното ни многоцветие
От Сфинкса учи се на дълголетие.

1975.

За хора с незаконен занаят
Говори се навред сред обществото,
Общопризнати са за негов цвят,
Заслужили борци против Доброто.

За вестникарите ни те са хляб,
Издържат ги чрез своите постъпки
Със непознат за слабите мащаб,
Чрез тях читателят изпитва тръпки.

Младежите ги гледат във захлас
И не един дори им подражава,
Властта се вслушва в бодрия им глас...
Това е слава. Да, това е слава!

А работливците като пчелички
Се грижат за прехраната на всички.

1976.

Защо нещастieto на народа
Расте със щастieto на властта?
Такава е човешката природа
Или така устроен е света?

Нещастieto, даже обяснено,
Не намалява болката, уви!
А обяснението, то е предплатено
От властите и все със тях върви.

Жестоко правило! И много трайно!
Кой изключение ще ми покаже?
Такова няма, явно или тайно

Със трайна изсторическа следа
Във фантастичните романи даже
И в сънищата ни за Свобода.

1977.

Праисторическото беззаконие
Е правната естествена среда
И безсъмнено завещано то ни е
Като реакция против реда.

Как трудна е на правдата защитата! –
Воюва се с природния нагон!
Със кражби и убийства е прикрита тя,
Дори понякога и със закон.

Подкупни с неподкупни институции
Поглъщат много сили и пари,
Управи сменят се и конституции,
Животът мирен да се подобри.

И той наистина се подобрява,
Но беззаконието продължава.

1978.

Науката ни е като гора,
Приела всички в тъмната си пазва,
Зора не стига нейните недра
И със дърво дървото си приказва.

Сред мекия и плодоносен мрак
Дърветата изглеждат талантливи,
Защото без лъчите на маяк
Те предвидливо са еднакво сиви.

Успехи трупат се един след друг
И в горските архиви се отчитат,
Дори и храстите творци са тук –
И те към титли докторски налитат.

Светът изглежда и не подозира
Каква наука тук се имитира.

1979.

Не е ли истина закономерна,
Че вярата му чезне яко дим? –
Инелигенцията му неверна
Обслужва всеки стар и нов режим.

Продажни политици-“философи”
Го тласнаха в убийствени войни
И три национални катастрофи
Разбиха светлите му бъднини.

След изблика на национализма
Той продължи играта със Смъртта,
Замести комунизма със царизма
И стигна дъното на пропастта.

Според дълбокоумните доклади
От там Европа щяла да го вади.

1980.

Читателите бързо намаляват,
Писателите ни по брой растат
И твърде чудно е какво ще правят,
Когато бройките се изравнят.

Писателят-читател ще очаква
Поредния издателски тираж,
Читателят-писател ще оплаква
Изчезналия творчески кураж.

Накрая ще се срещнат примирено
Пред телевизионния екран,
Където ще узнаят непременно:
Не букви, образи на преден план!

Но във музея книги ще останат
И смело там грамотността ще бранят.

1981.

Да прекроиш завършена творба,
Защото Партията ти нарежда? –
Това е най-горчивата съдба,
При нея няма място за надежда.

Най-вероятно ще се съгласиш,
В противен случай само зло те чака,
Идейно текста ти ще разкрасиш,
Така докрай ще разгромиш кулака.

Ще издържиш ако си гений ти,
Талант ли си обаче ще е трудно,
Но може съвестта да ти прости,
Духът ти щом приспан е непробудно.

ЦеКа цени послушниците свои
И бляскав юбилей ще ти устрои.

1982.

Покойниците рядко проговарят,
Но думата им винаги тежи,
Не ги заплашват Богът или царят
И не изпитват нужда от лъжи.

Към мене устремен аз виждам взора
На побеждаващия наш войник,
С кръвта си който миеше позора
На не един продажен политик.

Стои изправен мрачно до лафета,
Презрял до смърт проклетата съдба
Сред група от убитите момчета
В превзетия със щурм Айваз Баба́.

Гласът му е като щика му твърд:
“Какво спечелихте от нашта смърт?!”

1983.

Печално е да мреш за нещо ценно
И благородно, т.е. изключително,
Когато знаеш, че е обявено
За неосъществимо предварително.

Унгарското въстание и Пражка пролет
Подложиха света на изпитания,
Духът издигна се в свободен полет,
А тялото се потопи в страдания.

Съчувствено не си помръдна пръста
Светът във своето благоволение,
А Свободата, разпната на кръста,
Отново не получи възкресение.

Ръцете, по Пилатовски измити,
Благословиха всичките избити.

1984.

*В книгата "1984" Дж. Оруел
Рисува диктаторските режими.*

Създаде Оруел чудесна книга –
Венец на творческите му способности,
Но онова, което не достига,
Е правдата за страшните подробности.

Във тях са точно съсредоточени
Бедите и човешкото предателство,
Големите и малките измени
И евтино продавано приятелство.

Да, там е, вечно там е същината,
А другото са верни обобщения –
Изгубват очертания лицата,
Затривани са всички впечатления.

Достигаме до извод неминуем,
Че комунизмът е неописуем.

1985.

За миналото знаем. Има край.
А бъдещето е с начало само
И после за човека следва рай
Или безсрочен ад, според греха му.

Прилича ми на някакъв човал,
Във който са складирани мечтите,
Партийна смет и светъл идеал...
Тях вие, вождове, не ги пестите.

Наждите най-близо са до нас,
Чрез бъдеще за бързи употреби,
Очакваме ги с трепет всеки час,
Човала всеки иска да изгребе.

Така навлизат в нашето съзнание
И всичките ни разочарования.

1986.

*Можете да се опрете само на онова,
което ви се съпротивлява.*

(Блез Паскал)

Когато враговете му измрат,
Човек започва да се чувства странно,
Отнета му е сякаш жива плът
От тялото, до болка изтерзано.

Той чувства, че от него те са част –
Тъй дълго са си противостояли,
И щом заглъхне злобният им глас,
Едва ли не той почва да ги жали.

Освен това той дава си отчет,
Че щом ги няма вече враговете,
Задава се и неговият ред
И време е човекът да се сети.

Смъртта накрая всички помирява;
За живите борбата продължава.

1987.

Правдата за ангел е призната,
В облаците някъде лети,
На идеи доста е богата,
Още по-богата на мечти.

Много рядко каца на Земята-
По веднъж на високосен век,
Винаги на връх във планината,
Гдето рядко среща се човек.

Славата ѝ като ек се носи,
Хората я търсят нощ и ден,
За да ѝ задават куп въпроси,
Всеки от Неправдата роден.

А Неправдата ни е могъща
И е вечно в земната си къща.

1988.

Мирът заварва хиляди убийци –
За жертвите си всички неизвестни,
Доскоро те били са кръвопийци,
Но след войната граждани са честни.

Годините набързо се променят,
Променят се местата и лицата,
Децата на убитите се женят
На техните убийци за децата.

И тази страшна драма се повтаря
Без срещу нея да се възразява,
Не става дума тука за поквара,
А за порядките в една държава.

Понеже нея никой не я съди,
Тя сигурно навеки ще пребъде.

1989.

Обичам сътворен от мен народ,
Какъвто зная, че не съществува,
На моите заблуди той е плод
И Времето не ще ме излекува.

Нима не е по-смел от всеки лъв?
За правдата готов е да се бие
И да я защитава даже с кръв,
Непримирим към всякаква робия.

Гордея се със него, той със мен,
Един към друг отправяме похвали
И чакаме съвместно светъл ден
За сбъдване на всички идеали.

А дотогава като в полусън
Ще гледаме навътре, не навън.

1990.

С успех демократична въртележка
Замества лостовете на диктатора.
Внимание! Не е словесна грешка,
А стил и метод на организатора!

Едни и същи хора се нареждат
Около масата с държавна баница,
Безспир демократично се навеждат
И лакомията им няма граница.

Това, че често сменят си местата,
Е и единственото им различие
От диктатурата у нас позната,
Вината за която все е ничия.

Да, демоккратите ни са големи,
Но всички са с диктаторски кореми.

1991.

*Иван Грозни в изблик
на гняв убива сина си.*

Във имено на някакво единство,
Предназначено главно за слепци,
Окървавеното до смърт роднинство
Цъфти отдавна в царските дворци.

Цар Самуил унищожава брат си,
Княз Бóрис ослепява своя син,
А Светополк със своите юнаци
Избива братята си до един.

За Ричард Трети казват, че във бъчва
Удавил Кларънс – своя роден брат,
А Петър е обичал да измъчва
Роднините на път за Онзи свят.

Те всички са потънали във грях,
Но градове кръщаваме на тях.

1992.

Природата е сътворила кастите
За опит преди милиард години,
А също разделение на властите
По неизвестни някакви причини.

Пчели и мравки влезли във системата,
Те досега живеят също в нея
И образ на закон за тях приема тя
Без за това да имат те идея.

Инстинкт е изворът на подчинение,
Заложен във съвкупността от гени,
Предава се на всяко поколение
Без бунт и искания за промени.

Да го внедрят сред хора е мечтата
На всичките тирани по Земята.

1993.

*Там где элину сияла красота,
мне из черных дыр зияла срамота.*

(О. Манделщам)

Различен изглед има Красотата,
Но чувството за нея е едно,
Дълбока е заседнало в душата
И е с Небето свързващо звено.

Така е с чувството на справедливост,
Тя липсва, но ликът ѝ е познат
И със необяснима отзивчивост
За нея хора бързат да умрат.

И двете чувства, мисля си, не са ли
В основния състав на личността?
Без тях дали са хората живяли
Не ще ни каже даже и Смъртта.

Но те понявга са ръководители
И даже в изборите победители.

1994.

*През 2011г. са убити 25 000 слона.
(National Geographic, 2012[10]28)*

Светата църква в джунглата се цели
По повод важен принципен въпрос –
Потребни ѝ са слонове умрели,
За да използва слоновата кост.

От нея щом се изработи Кръста
Той ставал бързо двойно по-свещен
И се продава срещу сума тлъста
На всеки, за да бъде опростен.

Църковна утвар от зъба на слона
Краси със чест свещенния олтар,
Това е забранено от закона,
Но Господ е над всички господар.

Навярно слоновете в кратък срок
Ще дирят помощта на слонски бог.

1995.

*У.Х. Кароузър, изобретателят на найлона,
се самоубива на 41 годишна възраст.*

Изобретател се самоубива,
Светът събитието отбелязва
И бързо със забрава го покрива
На гроба във приятелската пазва.

Защо от хората си е отишъл
Човек, постигнал в младостта си много?
На Славата парфюма той е дишал
И затова ли е наказан строго?

Преценката “депресия”, не стига,
Това е описанието само,
Коя невидима и зла верига
Е дръпнала към пропаст личността му?

Бедата е, че сред изобретатели
Днес има негови последователи.

1996.

Нормални хора вредом, съюзете се!
Ще трябва лудите да укротим,
Като започнем първо със царете си
И всеки тиранически режим.

Потискането на себеподобните
Е болест със вековен период,
През който се издигат най-негодните
От целокупния човешки род.

Те пречка са огромна за прогреса ни,
Не е измислен лекът против тях,
Редицата изклани и обесени
Е улика за сторения грях.

Напред! И нека да не губим време.
Тираните, тях дявол да ги вземе!

1997.

Едва ли пример среща се по-ясен
За неуморния изобретател
От опита напразен и прекрасен
Да се постигне Вечния двигател.

Доказано е точно и безспорно,
Такъв двигател че е невъзможен,
Но хората го търсят неуморно
Без оглед, че успехът е нищожен.

Воюва с действителността мечтата
И е накрая все пак победена,
Със право за безумна е призната,
Но победена, тя не е сломена.

Защото в поетичните задруги
Законите понякога са други.

1998.

В допитването често до народа
Съзирам чест и много красота,
Тъй като всъщност там минава брода,
Разграничил народа от властта.

За атомен реактор днес го канят
Да предостави своя мъдър глас
И също колко да е чист уранът –
На пръчки ли да е или на пласт.

А по-нататък той ще се изкаже
Дали на светлината скоростта
Не трябва да направим двойна даже
За нуждите на съвременността.

Това аз чакам с тайно нетърпение,
За да оборя днешното твърдение.

1999.

Гробарят губи своя ореол
На пръв посредник между двата свята
(И винаги човек от мъжки пол!..)
Днес има нисък рейтинг занаята.

А във Египет нявга бе творец,
Едва ли не другар на боговете,
Гробове правеше като дворец
Във Долината златна на царете.

Царете преспокойно там си спят,
А гробът може още да поеме,
Ще ги посрещне като на парад,
Достатъчно е да измрат навреме.

Поканата ни ако не ги трогне
Възможно е и да им се помогне.

2000.

Взаимопомощта ведно с Борбата
За съществуване премерват сили...
Нали в мъглата на човещината
Те пътя на прогреса са открили!

Инстинктът и културната надстройка
Са част от същината на човека
И тази противоречива двойка
Съсъществува в нас от памти века.

Превес коя от двете сили има
Човекът сам за себе си решава –
Едната щом е по-необходима,
Позор печели или трайна слава.

По признака коя ще призове
Човечеството се дели на две.

2001.

*...На масата се виждат неприбрани чаши и
домакински ножици, вестник с голяма
кръстословица, решена наполовина...*

(Бл. Петров, Стихове "Близка страна")

Прибирам чашите една след друга,
Поставям ги в миялната машина,
За да направя на Петров услуга,
А после може и да си почина.

Изрязвам с ножиците му грижливо
И кръстословицата нерешена,
Не вярвам от това да му е криво,
Тя във стиха му вече е внедрена.

Решавам водоравно и отвесно:
Лица, държави, градове, предмети,
Добре, спори ми – ще я свърша лесно,
Но трудно ми с групата поети.

Не ме съдете, моля ви се, строго,
Та те са вече безобразно много!

2002.

Когато гражданин бъде подгонен
От КаГеБе и бъде обвинен
Във пролетарски съд, че е шпионин,
За него няма повече бял ден.

Оплюват го най-близките му хора
Ведно със прокурора и съда,
Да иде е съгласен във затвора,
Но по-голяма чака го беда.

Присъдата тълпата я скандира:
“Предател! Смърт! Разстрел! Разстрел!
Разстрел!”
Съдът в това вината му съзира –
За доказателство го е приел.

По-късно от любимата си нация
Той получава реабилитация.

2003.

*Д-р Eben Alexander по време на кома видял
отвъдния свят*

(Newsweek, 15.10.2012)

В съня си съм откривал многократно
Картини от небесните селения,
Пътувал съм до там, а и обратно,
В компания на много привидения.

Споделял съм с приятели, с роднини,
Видяното от мен дори в подробности
Без да изтъквам никакви причини,
Че имам свърхестествени способности.

Така е, тъй като съм често чувал
За не едно такова преживяване
От някой, който също е сънувал
Рай, ад, архангели и възкресяване.

Сега на лекар е дошло на ум
С видения да вдига празен шум.

2004.

Щом истините не са очевидни
Статистиката много ни помага
С числа, със правила общовалидни,
И всичко друго както се полага.

Най-точно тя способна е да каже
Къде най-често раждат се тирани –
Сред адвокати, лекари, военни даже
Под звуците на бойни барабани.

Сред дърводелците се случват рядко,
Там ражда се предимно Синът Божи,
Но в тази статистическа извадка
Да се намери астроном не може.

Ще спрем ли на тираните позора
Ако са астрономи всички хора?

2005.

Обезценяват се безспир обектите,
Възпети от великите поети,
С пари са вече свързани проектите,
Достойни от поет да са възпети.

Възпяват президентите, тираните,
Коняка, чалгата и голотата
Във хор призваните и непризваните
Интимни врагове на Красотата.

Със безразличие следи природата
Как еволюционната пътека
Завива под влияние на модата
Към опростачването на Човека.

Обаче в него огнен дух живее,
Уверен, че все пак ще оцелее.

2006.

В живота ни (с години удивителни!)
Се виждат наноси на мъдростта
Със строги надписи предупредителни,
Че там причаква ни опасността.

И ние ги избягваме внимателно,
Придвижвайки се някакси напред,
А поколения последователно
Са водени от същия завет.

И мъдростта – ненужно допълнение
За всяка уважаваща се власт,
Е със единствено предназначение
Да изпълнява роля на компас.

Посочи ли ни цел благоприятна,
Поемаме в посоката обратна.

2007.

Със преживели Сталинските чистки
Съм разговарял не веднъж и дважд,
Как бързо чезнали са техни близки
Посред тоталитарния пейзаж.

Особено усещане било е
Появата на вкоченяващ страх
От всяко нещо, чуждо или свое,
В контакт с ЧеКа и всекиго от тях.

На този страх разчитал е и Сталин,
Превръщайки страната в жив ковчег
Чрез неговия принцип изначален,
Че смърт лекува болния човек.

По данни, исторически признати,
При него нямало е атангати.

2008.

Мажага беше като исполин
И влезе и изчезна във гората,
В гората е изчезвал не един,
Но той умря в “Деня на Свободата”.

За жертвите денят бе вечна нощ
И доживотна мъка за рода им –
“Щом е изчезнал, значи бил е лош”...
Какво последва сетне всички знаем.

Осъдиха мъртвеца на разстрел
С отнемане изцяло на имота,
Превърнаха дома му във хотел
И настаниха в него цяла рота.

Как мъдро прозвуча на вожда словото,
Че в сухото изгаря и суровото!

2009.

Как лесно Миналото се гримира!
Две статии във вестник и готово!
Продажен историк ги гарантира
И Миналото става като ново!

Изникват паметници подходящи,
Набързо произвеждат се антики,
А убедителното “Хайде наште!”
Във хор поемат хиляди безлики.

Тъй Миналото ни се размножава,
Използва се в съседните държави
И също като породиста крава
Стопаните си пред света то слави.

Лъжите в бъдещето са по-мирни,
Но границите там са по-обширни.

2010.

Червените от страх пред Свободата
Като хлебарки вредом се разбягаха,
Проклеха Партията и Съдбата
И за делата си пред съд се стягаха.

Изчакаха, но нищо не се случи,
Променяха се на властта похватите
И всеки, свикнал кокала да смуче,
Оставиха. А също дипломатите.

Изпъплиха с откраднатото злато,
Издаваха патриотични мнения
И паметник въздигнаха на Тато
За срам на всички родни поколения.

Това началото им беше само,
След Тато честваха и дъщеря му.

2011.

Градим на нацията си гръбнака
С полуграмотни хора, но изпитани,
За бъдното, което тук ни чака,
С надежда сме да чуе Бог молбите ни.

Творим невиждан във света порядък,
Опрян на всеобхватното незнание,
Умът се възприема за отпадък
С увереност без всяко колебание.

Какво се случва с титлите научни
На фона на това обезценяване? –
Към името са знаци благозвучни,
На едро се купуват чрез наддаване.

И скоро целокупната държава
Ще видим, че се опрофесорява.

2012.

Към смисъл на живота ме насочва
Наличието на свободно време
И върху тази благодатна почва
Разпръсквам ценно философско семе.

Спохожда ме когато съм нахранен
На фона на искрящата камина
И в час такъв със напън непрестанен
Аз чувствам, че съм умен за двамина.

Най-първи смисъл – да ми е приятно
С осъществената добра надежда
И по възможност да е многократно...
А другото само ще се подрежда.

Сега обаче взех да се съмнявам
Дали на птичките не подражавам.

2013.

Една нищожна група от вредители
Е присвоила нашите права –
Те назовават се ръководители
И ние плащаме им за това.

И групата представя се, че знаме е
На целия безропотен народ,
А всъщност напористото безсрамие
Е на властта единственият плод.

Защо ли нуждата от заблуждение
Е заразила нашата страна? –
Вековният ни отказ от лечение
Не ще прикрие страшната злина.

Търпимостта ни е хилядолика
За радост на господстващата клика.

2014.

Момичетата виждат твърде рано
Как странни са нещата на Земята,
Мъже ги управляват непрестанно...
Жената за украса е призната.

Мъжът превзел е тъжната планета
И още я владее с груба сила,
Жената е разменната монета
Откакто на света се е родила.

Царе чрез сватбите крепят властта си,
Беднякът дъщерите си продава,
За тях богатият разтваря каси,
Харемите чрез тях натрупват слава.

А всички непреставащи страдания
Се крият зад красивите сказания.

2015.

*Който има ум нека пресметне числото на звяра,
Понеже е число на човек
(Откр. на Йоана, 13: 18)*

Със право на мъглявост са пророците,
Кое то бъдещето им признава...
Чрез него те воюват със пороците
Във името на божията слава.

Иоан със неговите “откровения”
Изпълва моето сърце със трепет,
Съпреживявам срашните видения –
Те вярата в Отвъдното подкрепят.

С такова вдъхновенно описание
Иоан представя образа на Звяра,
Че грешникът от страх без колебание
Душата си за Господ Бог отваря.

Числото му с мъглата или без
Е точно шестотин шейсет и шест.

2016.

Трудът крепи световния прогрес,
Това едва ли някой ще отрича,
Но никакъв обществен интерес
Към себе си не знае да привлича.

Светът харесва хокейния стик,
Фехтовка, бокс, напрегнати двубои,
Приветства ги стохилядният вик
В подкрепа на измислени герои.

Немея пред огромната цена,
Която спортът безсъмнено струва –
Сравнима е с цената на война,
А често на война се той преструва.

Борбата се провежда с много стръв,
Но все пак с по-малко невинна кръв.

2017.

От Праисторията досега
Се размножават грижите за бедните
И трудно е да се реши кога
Са първите или кога последните.

Христос ги в притчите си спомена,
Юго им посвети и многотмници,
Но има ли поне една страна
Без обеднели хора и бездомници?!

Един добър космически банкер
Би казал, че сме твърде разхитителни
За неразумно едрия размер
На разходи за каузи осъдителни.

Такъв банкер едва ли съществува,
Но няма пречка той да се сънува.

2018.

Човек орисан е да се стреми
На Правдата към призрака неверен,
Невяствал се по нашите земи,
Но все пак търсен с устрем непремерен.

Проляти са моретата от кръв,
Героите навеки са заспали,
Приспан е гордият балкански лъв,
Но будни са светите идеали.

Едва ли скоро ще се претворят
В мечтаното общонародно дело,
Сега достатъчно е, че горят
Все още в някое далечно село.

Там те са обкръжени от приятели
Далеч от заговори и предатели.

2019.

Нараства приликата ни с машините,
Добър знак за технически прогрес,
В заводите, в полетата, и в мините
Ще действа механичен Херкулес.

Дали ще има и разграничение
В съвместния живот на тях и нас
В кръга на творческото вдъхновение,
А също и във правото на глас?

Това ще е запазено за граждани,
Но странно е след още някой век
Как ще доказват от жените раждани
Кой всъщност е и кой не е човек?

А бъдещето сигурно ще носи
И други затруднителни въпроси.

2020.

Намират се такива екземпляри,
Макар че трудни са за преброяване –
Те са комунистически другари,
Достойни за достойно подражаване.

Със услужливостта си са известни
При случаите на езекутиране
И винаги като партийци честни
За храбри доброволци са избирани.

Изглежда тях обхваща ги наслада
Когато, целейки се с карабините,
Сърца човешки пръскат и награда
Печелят от убийство на навинните.

А иначе изглеждат свестни хора
И нямат нищо общо със позора.

2021.

Съзирам със голямо задоволство
Как битка за човешките права
Създава за бойците си охолство,
Богато заплатено при това.

Във подходящ момент да се промъкнеш
Например в Хелзинкския Комитет
И после там да се самоизтъкнеш,
Че за пари ще съдиш всеки гнет,

Подобна сила рядко някой има,
Най-вероятно тя е божи дар –
Огромна, действаща, неизтощима,
И Правдата е неин господар.

Днес много хора не лежат в затвора,
Защото тя е тяхната опора.

2022.

Как дълго бяхме безобразно мамени
Със рая, който се оказа ад,
И с лозунгите им червенознаменни
В един ли “исторически доклад”?!

А хорът на поети и писатели
Бе със кръвта на жертвите платен
И купените евтино предатели
Работеха без отдих нощ и ден.

Провали, по марксически пресмятани,
Се сочеха като голям подем,
Но помрачени бяха небесата ни
И празен бе народният корем.

Накрая строят им не издържа,
Удавен в собствената си лъжа.

2023.

Лакеите се учат на поклони
Старателно от ранното си детство
За работа във светските салони,
А някои са с дарба по наследство.

Поклонът е привидно само лесен,
Тук има тънкости във занаята,
Това във целия ни свят чудесен
Го най-добре съзнава дипломáта.

Да знаеш колко да се наведеш ти
И колко дълго да стоиш наведен
Изискват го от тебе хора вещи,
А иначе ще е поклон последен.

Това обект на правилата строги е
Във дисциплината *поклонология*.

2024.

*“Ако Бог не съществува, би трябвало
да се измисли” –
(Волтер)*

За произхода на боготворенето
Не е известно още нищо точно
И затова е налице плоденето
На разни мнения многопосочно.

Не е ли нуждата от управление
Една от най-надеждните причини? –
Способността у нас към подчинение
Е стара вече милион години.

Намиране на някакво величество,
Божествено, а може би реално,
За да стоим под негово владичество,
Е част от същината ни печална.

Във този смисъл няма нищо чудно,
Борбата с божествата че е трудна.

2025.

Високото ниво у нас е ниско
В сравнение с останалия свят,
Макар че ни се иска да е близко
До връх, от всичките страни признат.

Успехче няккво международно,
Като че през магическо стъкло
Изглежда ни на нещо безподобно,
Докоснато от ангелско крило.

Световният успех е нещо трайно,
Признато от приятел и от враг,
Несвързано с писателче незнайно,
Наричащо се “Български Балзак”.

Той все пак някога ще ни споходи
С възхитата на другите народи.

2026.

Как би съвременната медицина
Приела някогашните лечители? –
В затвора те за не една година
Ще трябва да лежат като вредители.

Чрез пълните си с произвол методи
Застават пред колегите си старите,
Прочули се сред древните народи
Със близкото си сродство със гробарите.

Такава е цената на прогреса –
Смъртта е неговата поръчителка,
Тя знае всички болести къде са
И тяхна е най-сигурна лечителка.

Но и във наше време тя отново
Запазва право на последно слово.

2027.

Възпяване – загадочно явление
С напълно неограничен обхват
И винаги с успешно приложение
Из целия ни обетован свят.

Най-често то се прави със заплащане,
Понякога обаче без пари
(Тук според най-разпространено схващане
на музите изкуството искри).

Какво ли не днес става за възпяване!
Партийна реч, идея, господар,
И всякакви обекти чрез наддаване
Където има някакъв пазар.

И колкото понявга да е смешно.
Възпетият го чувства за успешно.

2028.

Ако човек самичек се възправи
Срещу неправдата на този свят,
Безсилен е той нещо да направи,
Но към това мнозина се стремят.

Измират те из вековете прашни,
Оставят светяща във тях следа,
За да подсещат хората сегашни
На Правдата за живата вода.

Обречени самотници велики
С делата си те будят срам у нас,
Сега в смъртта си всички са безлики,
Но ясен е безсмъртният им глас.

Той всички да ни трогне е способен,
Единствено когато е задгробен.

2029.

За настоящия човек борбата
Започва след привършване на силите,
Когато е отчаяна страната
И няма кой да брани Термопилите.

Къде намира своята опора?
Нима във безтегловността на волята?
Стъписани отстъпват всички хора,
Отгатнали на божествата ролята.

Ведно със тайната си той умира,
Неподлежащ на никакво сравнение,
И никога борбата си не спира
Без оглед на общественото мнение.

А подвизите му, един ли два са...
Те са в учебниците за украса.

2030.

Освен убити, глад и разрушения
Войната ражда и милионери,
Заченати са в адските селения
И тяхното богатство с кръв се мери.

От днес до времето на Илиадата
Те са с приличен вид богоугоден,
На престъпленията си грамадата
Прикриват с грижите за края роден.

Без срам до гробниците на убитите
Поставят собствените свои статуи,
Безсмъртието търсят упорито те,
Макар и с всенародното проклятие.

Къде ли не умеят да живеят
И със парите си властта владеят.

2031.

В морала ни първични са пороците,
А добродетелите идват сетне,
Такива са на Времето уроците,
Подкрепяни от примери безчетни.

Кой трезвеност би нявга проповядвал
Ако отсъстваха алкохолиците?
А да не лъжем би ли заповядвал
И Бог ако ги няма политиците?

Така от памти века съществуват,
Скрепени заедно диалектически,
Преструват се и се преобразуват,
Но в постоянна близост са фактически.

И разположени са те така,
Че винаги да ни са под ръка.

2032.

Понятието “учен” девалвира
И покрай учените всепризнати,
Който обществото аплодира,
Приписват го и на дегенерати.

Дегенератите, приличйки на бурен,
Са като бурените издържливи
И подир всеки ураган културен
Редовно се оказват все по-живи.

Навред те притежават мнозинството,
На служби възлови са назначени,
Като прилежно спазват status quo – то:
Началниците – най-добри учени.

И трудовете си печатат смело
В списанието “Септемврийско Дело”.

2033.

*В Северна Корея е бил екзекутиран зам.-
министърът на въоръжените сили Ким Чхол. Той
бил осъден на най-тежкото наказание, тъй като
по време на официалния траур за кончината
на Ким Чен Ир не показал достатъчно добре, че
скърби за вожда.*

(в. Дума, 26.10.2012)

Принудата народът да скърби,
Щом Вождът към Отвъдното замине,
Поражда доста горестни съдби,
Дори скоропостижност за невинни.

Забравен нейде свирещ грамофон...
Къде е собственикът? – Той изчезва.
Пиян човек издава смъртен стон,
Пиян е той, ала властта е трезва!

За траур недостатъчно дълбок
Човека да лишават от живота?!
За тези хора Дяволът е Бог,
Олтарът им е вързан за хомота.

Това безумие неопишимо
В света е засега ненаказуемо.

2034.

Във състезание за дълголетие
Кой от тираните е победител?
От тях кой първи, втори или трети е
Зависят рожбите на не един родител.

Тираните растат в кръвопролития,
Мирът за тях е истинска отрова
И пречка в кървавото им развитие,
Властта им вечно е за кръв готова.

От детството си знаят всички граждани
Тирана, гледащ строго от портрета,
А повечето сигурно са раждани
На вожда си велик под силуета.

Пред него маршируват те засмени,
Защото са добре опитомени.

2035.

Народите се раждат или мрат,
Напрягат сили, трудят се, оплакват,
И непрестанно, вечно, без да спрат,
Да станат славни чудеса очакват.

Но чудеса не идват. Вместо тях
Властта за гушата ги хваща здраво
И правото на вледеняващ страх
Е тяхното неотменимо право.

От всички хвалената Свобода
Във сънищата главно им гостува,
На яве тя изчезва без следа,
Изобщо като че не съществува.

Но въпреки това като децата
Те трепетно очакват чудесата.

2036.

“Дженифер Лопес върти дупе за 130 лв”

(Заглавие във в. “Монитор” – Окт. 2012)

Съзнанието ми, на кръст разпънато,
Се е надявало, макар и тайно,
Драскачите да стигнат нявга дъното
И падането да не е безкрайно.

Оказа се, напразна е надеждата,
Като магнит ги дърпа низината,
Не смее думите им да прецежда тя,
Защото тях ги пази Свободата.

Свободно слово! Чисто вдъхновение!
Как лесно ги Простакът омърсява!
Дълбоко спи общественото мнение
Във най-демократичната държава.

Но даже нявга и да се събуди,
Не може нищо тук да го учуди.

2037.

*“За романа “Тютюн” и неговите злополучни
критици”*

(в. Работническо Дело, 16.03.1952г)

Вкусът не е ли нещо много лично
Със пряко и със косвено значение
И право лично и демократично
За собственото неподкупно мнение?

Но тук процесът често го възпират
От гилдията шумна на критиците,
Които търсят, търсят и намират,
Поисканото им от политиците.

Един роман те казват, че не струва,
Но без да питат за това водача ни...
Голяма грешка! Тя се изкупува
С наведен кръст и със крака разкрасени.

Прощава нявга грешката другаря,
Но заповядва да не се повтаря.

2038.

Джамиите подобно на ракети
Изстрелват залпове средновековни
И фанатиците от стръв обвзети
Протягат своите пипала отровни.

Изглежда постоянно кръв не стига,
За вярата когато се воюва,
Призив за кръв гяурска се издига,
Отвсякъде в душите той нахлува.

Каква е ползата? За двата рая
Ще има много нови кандидати
И кой ли може да предвиди края
На всички фанатични психопати?

Ще чакаме с надежда – те и ние,
Да дойде вразумителен Месия.

2039.

Грамадата с нечетените книги...
Как молят те и как ридаят те!
Културен прах отвсякъде покри ги,
Не се намира кой да ги чете.

Читателите им са мъртви вече,
А младостта пред малкия екран
Магията на филма я увлече –
За час разказва цял един роман!

Макар неравна тя ще продължава –
Борбата не на смърт, а на живот,
И книгата без бой не се предава,
Защото тя на творчество е плод.

Едва когато няма ги творците,
Ще обявим, че ѝ се свършват дните.

2040.

За чувствата се знае, че ги има,
Че някога умът ни замъгляват,
Че важна сила са неоспорима,
Но не какво във същност представляват.

Робот не може да ги имитира,
Компютър няма как да ги пресметне,
Поет им посвещава своята лира
И ги възпява в стихове безчетни.

Но естеството им остава тайна
От древността до времената днешни
И опитите, знайни и незнайни,
Да се разбулят все са неуспешни.

Те може би една са от причините
Да бъдем нееднакви със машините.

2041.

Чета за кучетата на тираните.
Писанията са еднообразни.
На вожда да са верни са призвани те –
Това разтегнато във думи празни.

Защо прибягва вождът към кучкарството?
Не му ли стига любовта народна?
Навярно вижда в кучето лекарството
Против самотността си безподобна.

Обича го до смърт четириногото,
Че той е изрод му е безразлично,
За него най-прекрасен е от многото
И то му служи цял живот отлично.

А Хитлер своя кучешки събрат
Прибра при себе си на Онзи свят.

2042.

В метежно и смутно време могат да се възвисят най-злите.

(Еврипид, 480 — 406 до н.е)

Екран и вестници се занимават
Със производство на известни люде –
Бандити с политици всичко дават
Към тях внимание да се възбуди.

От неизвестността да се излезе
С рекламна шумотевица е лесно,
Особено при хора като тези,
Които не държат да бъде честно.

Убийци, проститутки, депутати,
Каре на първа страница заемат,
За социална ценност са признати...
На новините пълни се коремът!

Но често на корема им обмяната
Е мръсна и е свързана със пяната.

2043.

Две сили под червеното небе
Ни плашеха: ДеСе и КаГеБе,

ДеСе бе малка, КаГеБе голяма,
И двете част от страшната измама,

Че мъката от робския хомот
Е за добро на бедния народ.

Човекът за човека бе шпионин
И всеки слог, от устните отронен,

Възможно беше да ни предаде
И в свят отвъден да ни отведе.

ДеСистите са днес разсекретени,
Но КаГеБистите не са сломени

И чакат след сегашното спане
Да почнат пак поредното клане.

2044.

Наситена със много отчаяние
Понявга е околната среда
В страна на постоянното страдание
Под власт на изначалната беда.

Човекът често в своето безсилие
Към вътрешния мир обръща взор,
Където спомени във изобилие
Са се строили във безгласен хор.

Те част са на душата от запасите
За случаите на духовен глад,
Блиндирани надеждно им са касите,
Закрити за познат и непознат.

Чрез тях дори в партиен колектив
Човек успява да остава жив.

2045.

Коя наука има за предмет
Изследване на Злото и Доброто?
Погледнах физиката най-напред,
След туй науките за обществото.

Не е предмет на никоя от тях,
Не е на философията даже,
А от Морала само подразбрах,
Че твърде малко може да разкаже.

Религията не ми казва “Не”,
На рая хваща се за дървесата –
Това е нещо положително поне,
Но после пак объркват се нещата.

Защото боговете в обръщение
Към Злото са с различно отношение.

2046.

От време óно черквите превзеха
Задгробния обезмитён пазар,
Продават опакована утеха
С благословия от небесен цар.

Войник – убит, ранен или пък пленник,
Със уреден паспорт за Онзи свят,
При всеки случай трябва му свещеник
И той пред Бог ще му е адвокат.

За разлика от други арсенали
Утехите съвсем не се менят-
Що вярващи миряни са опяли
С едни и същи думи всеки път!

Не чакайте промяна в тях да видите,
Те съществуват като пирамидите.

2047.

За да не стане неприятна грешка
И Правдата случайно да се вмъкне,
Създадена е правна въртележка,
Та Правдата навеки да замлъкне.

Едни и същи хора се заместват,
Съдии, прокурори, адвокати,
И справедливостта взаимно честват
Във името на тлъстите заплати.

Кой може да се противопостави?!
Властта законна им е във ръцете.
Народът? – Той да има много здраве!
За заговора няма да се сети.

Тук всеки за зелен хайвер го праща,
А той мълчи, върти очи и плаща.

2048.

Животът ценен на завоевателя
Е често цел на многотомен труд,
Лица с любов описва му писателя,
А той е на Историята шут.

Убийствата намират оправдания
Чрез смутните и тежки времена,
Като че времената са създания,
Които се сражават на война.

Описват всички негови леговища,
Дворци, жени, привички и храни,
Защото те духовни са съкровища
И пример за щастливи бъднини.

Докато има изверги на почит
И книгите за тях ще имат прочит.

2049.

Обхванат от свободолюбив захлас
Човек различни партии очаква,
Но се оказва, дойдат ли на власт,
То всяка с всички други е еднаква.

Обединени в ярка сивота –
Червена, жълта, розова и синя,
Печелят от Свещенна простота
И тя за тях е като златна мина.

А избирателят е зрящ слепец,
Той не разбира накъде го мотат
И всели сладкодумен големец
Придумва го за него да е вотът.

Това във същност има ли значение?
Не, няма! И това е без съмнение.

2050.

Като за пътник, който ще пристига,
Си мислят робите за Свободата,
Че тя ще счупи робската верига
И ще им каже: “Радвайте се, братя!”

Тя не пристига, тъй като не тръгва,
И трябва всеки сам да я отглежда,
А не със блян да се самозалъгва
В пригръдките на празната надежда.

Това изглежда е пределно ясно,
Но то, уви, се трудно осъзнава,
Обратното желае робът страстно
И продължава все да се надява.

Така навярно, ако не спасение,
Той временно намира утешение.

2051.

Небето е безумно синьо...

(Н. Лилиев, "Песни")

Красивата безмислица привлича
И гали естетическия вкус,
През неотключени врати наднича,
С невидимото влиза във съюз.

Във задушевната ѝ безпредметност
Поетът вижда своя идеал,
Далеч от властващата неприветност,
Която той отдавна е презрял.

Чрез нея нов простор съзира взорът
И свобода във нереалността,
На вдъхновението кръгозорът
Е безграничен като мисълта.

А някои приемат и за истина,
Че Красотата там е най-пречистена.

2052.

Какво ли не изчезва в колектива!
Убийства, кражби, наркотици, кръв,
Вината лична в него се прикрива,
За всичко е удобният калъф.

Сред група мъж е бил заклан със брадва,
А всеки с брадва във ръка е бил...
Във случая защитата се радва –
Не знаят точно кой го е убил.

Да, колективът е велика сила
И комунизмът му отдава чест,
Във него всяка подлост би се скрила,
Но хора също чезнат там без вест.

При Сталин, който мъдро ръководи,
Тъй чезнат непослушните народи.

2053.

Надмощието на престъпността
Доби общопланетни измерения,
А съюзяването ѝ с властта
От нея сема всички обвинения.

Невинният човек е малцинство,
Подложен е на всякакви терзания
Във уж демократично общество,
Където Свободата всеки брани я.

А словото ни се обезцени
До степен да остане без покритие,
Библейската му сила се смени

От стоновете на недоубития
Живот на поколение, което
Отхвърлят и Земята, и Небето.

2054.

Във политиката, макар и рядко,
Е имало известни мъдреци,
Появата им е била за кратко
И все като сановници в дворци.

Уви, те нямат никаква заслуга
Светът със нещо да се подобри,
Били са на тираните прислуга
Тъй както всички други – за пари.

Мойсей, Мор, Бейкън, Гьоте и Сенека
С творбите си са ярки имена
Из книгите в една библиотека,
А в политиката са без вина.

Били са те във всяко отношение
На своя вожд духовно украшение.

2055.

Започва ново поетично време,
Поезията с прозата се сляха,
Читателят е длъжен да приеме,
Че те съжителстват под обща стряха.

Baudelaire с “Petits poèmes en prose” прокара
Съединението между двете,
Но че след туй ще почне надпревара
Едва ли е могъл да се досети.

Сега различието е графично,
Зависи всеки ред къде се слага,
Поставени на лист поединично,
Престъпват на поезията прага.

Поетите обаче ги мързи
Да отбелязват “Prose en poésie”.

2056.

*Комунистите избиват на класова
основа, нацистите – на расова,
а религиозните фанатици – на верска.
(Исторически факт)*

Къде ли трябва да потърсим корена
На расова и класова омраза?
Все още тази тема е отворена
За мнения на най-широка база.

Не е ли водещ фактор превъзходството,
Кое то груповото чувство дава?
По право то приписва благородството
На всекиго, щом го за свой признава.

Нацист е с по-голямо уважение
От най-интелигентния евреин,
А член на пролетарско поколение
Е с почитта на класата обвеян.

Сред групата на вярващото множество
Добива важност всякакво нищожество.

2057.

Какво нахалство, смелост и безочие
Необходимо е, за да твърдиш,
Че си наместникът на Бог и прочие...
И другите в това да убедиш!

Да бъдеш Папа-господар на вярата,
Пръв Патриарх или аятолах
И строго да командваш надпреварата
Кому какъв да опрощаваш грях!

Това не е проект, а е действителност
И практика от много векове:
Мъже без срам и всяка притеснителност
Твърдят, че имат връзка с богове.

Живеят сред разкош и във палати,
Но са на бедните бащи признати.

2058.

На фронта не говорят за пари,
Това е в наше време твърде странно...
Кой смее за това да ги кори,
Щом те се готвят да умират рано?!

Но във тила съвсем не е така,
Парите там са нещо всеобхватно,
Изтичат те подобно на река –
Еднопосочно, никога обратно.

Милионери шеметно растат,
Оказва се кръвта е ценна стока,
В авансе те бързат да я продадат,
Защото са съюзници с Порока.

Светът с позорен знак ги е белязал,
Но кой от тях е във затвора влязъл?

2059.

*Посеченият Владимир по божие повеление не
паднал от коня си, но взел в ръце главата си
и подкарал коня си.*

*(Отец Паисий, “История Славянобългарска”,
факсимилно изд, 1998)*

Чета Историята на Паисий
Със чувството на кротко преклонение
Пред съкровенните животописи
В това неповторимо съчинение.

Единство на реалност с чудесата
Е с взривна мощ, подобна на оръдие!
Тя знак бе за начало на борбата
Със поробителското кривосъдие.

Борбата беше дълга – сто години,
За спящото безкнижно население,
Кое то бе готово да загине,
Но тя го вдъхнови за възкресение.

Свещецът му помогна за това
В ръце с отсечената си глава.

2060.

Христос е вечен даже и без Юда,
Но тук възниква важният въпрос,
Над който продължавам да се трудя:
Какво е Юда без Исус Христос?

Погребан под праха на вековете,
Той би навек изчезнал без следа,
А днес навред със мрачна сила свети –
Той Бога е лишил от свобода!

И всеки път когато гледам Кръста,
Привижда ми се той зад него скрит,
Лукаво как си извисява ръста
И Кръста как използва вместо щит.

А семето му, пръснато сред людете,
Осигурява прираста на юдите.

2061.

Традиционно Бог е “всемогъщ”,
И с тази дума всеки го почита,
А аз бих казал, че е “храбър мъж”,
Защото той е нашата защита.

Да създадеш от Нищото света
И до Доброто Злото да поставиш,
А хора да направиш от калта,
Как няма смелостта си да прославиш!

Бог Дявола създаде на шега,
Да има със кого да се задява,
Но Дяволът е важен шеф сега
И криво-ляво всичко управлява.

А ние непрестанно се залавяме
Несъвършенствата му да поправяме.

2062.

В страната среща се едно явление
По-рядко според точната ни справка
Дори от слънчевото затъмнение –
То е подаването на оставка.

В корупция затъват магистратите,
Министри хванати са със рушвети,
С делата си и в странство са познати те,
А от народа трижди са проклети.

Оставка? Не! Замества я нахалството
Да стискаш службата си до последно,
Не се отказва никой от началството
И от насието всепобедно.

А ако някой подаде оставка,
Тя се приема само с подигравка.

2063.

Със коня стигнахме до двајсти век
И се качихме на автомобила,
За коня жребият стана нелек –
Касапницата бе го приютила.

Саламеният бизнес процъфтя
И го превърна в рядкост екзотична.
Защо такава бе му частта?
Не можеше ли да е по-различна?

Не можеше! В стопанския закон
За милостта отсъства алинея,
А дума става ли за някой кон,
Светът живее лесно и без нея.

Но кланницата строго е призвана
Да му осигурява смърт хуманна.

2064.

Трепери глобусът от мощен тътен
На повсеместни страшни земетръси
И гордият човек във ужас смътен
Предчуства злия полъх на смъртта си.

Той късно появи се на Земята
В сравнение със други живи твари,
Но по иронията на Съдбата
Набързо всички твари изпревари.

Увеличи си мускулната сила
Чрез разни уреди хилядократно
И тази сила е преобразила
Планетните простори всеобхватно.

Сега след мимолетната си слава
Последиците той ще изтърпява.

2065.

Народното Събрание не е ли
Витрината на целия народ?
То направлява неговите цели,
Към бъдещето му проправя брод.

Но ако в него са се настанили
Посредством отрицателен подбор
Представители на престъпни сили,
То става символ само на позор.

И депутати, никому познати,
Гласуват едногласно под диктат,
За да заслужат своите заплати
Пред вожда си мошеник всепризнат.

Подобен парламент, не ще и дума,
Е по-опасен от бубонна чума.

2066.

Маймуна, произлезла от човек –
Какво великолепно постижение!
Издържа много тя на студ и пек
И на партийните постановления.

Тя има всички граждански права,
Избират я в Народното Събрание,
Родее се с Държавния глава,
Нарастващо е нейното влияние.

Безспорно най-същественният знак
На непрестанното ѝ преуспяване
Във всеки политически бардак
Е нейното успешно размножаване.

А за да може с всичко да се справи,
Дарена е и със желязно здраве.

2067.

Поредна топка влиза във вратата!
Приема се като трагична вест,
Едва ли не във траур е страната –
Заплашена е спортната ѝ чест!

Играчите са всички развенчани,
А на тренъора къщата гори,
Отправят се безскрупулни закани
До целокупния им род дори.

Властта подобна лудост насърчава,
Предпазва се от масовия гняв,
Към спортни цели тя го направлява,
За да остане Вожда жив и здрав.!

По целия широк и пъстър свят
Методът дава бляскав резултат.

2068.

*Ночь тиха. Пустиня внемлет богу
И звезда с звездою говорит.
(М.Ю. Лермонтов.)*

Природата се одухотворява
Възторжено от не един поет
И тя живот на много твари дава
Във този свят, от мъката превзет.

Но тя остава неодушевена
И безразлична към добро и зло,
Дали е мъртва или умъртвена,
Да се разисква дълго би могло.

Поетите са като боговете,
На всяко нещо вдъхват те живот,
И разцъфтява то във стиховете
Понякога за дълъг период.

Животът е възникнал поэтапно,
Но в стиховете ражда се внезапно.

2069.

*Шикългрубер си е сменил
името и е станал Хитлер.*

Тираните са с къси имена,
“Хайл Шикългрубер!” някак не звучи,
“Хайл Хитлер!” вика цялата страна,
За малко и светът, кажи-речи...

На вожда името е като щик,
Подема се от хиляди гърла,
Превръща се във всепобеден вик
И той замества всички правила.

Разрухата предшества трезвостта,
Пожертвана е цялата младеж
Преди навек крилото на смъртта
Да скрие в мрак диктатора зловец.

Исус Христос възкръснал е поне,
Но милионите убити, не!

2070.

Почтенни хора липсват във властта
За най-голямо общо съжаление...
Нима е малка вероятността
Да влезе някой там по изключение?

Статистиката казва, че не е
Без да изпадне във противоречие –
Почтенността е първо налице,
Но чезне под въздействието нечие.

Тя няма начин как да процъфти
Сред почвата пустинна на управата,
В нов образ трябва да се въплъти
За своя полза в служба на държавата.

О, тя се въплъщава от край време
И размножава чрез отровно семе.

2071.

С усмивката човек надмогва себе си,
Когато нищо друго вече няма
Сред този свят на нарешени ребуси
И цялата му пъстра панорама.

При раждането още му е дадена,
Живота за да облагородява,
Навярно е от рая нявга крадена
На дяволите млади за забава.

Тя очертава веселите граници
На живата и мъртвата природа
И подпомага своите избранници
Дори ако вървят към ешафода.

Достатъчно е все пак, че я има.
Макар да е съвсем необяснима.

2072.

Във правосъдието е вградена
Най-подлата лъжа на този свят,
Каквато няма в цялата Вселена,
Създадена от брата против брат.

Отровните демони на парите
Са вечните му майка и баща,
Зад неговата святост те са скрити
И всяка мерзост оправдава тя.

Позорът му, от Времето доказан,
Ни се представя като правов ред,
Чрез царя и полицията пазен,
От Правдата останал непревзет.

В Отвъдното, поповете разправят,
Че ангелите всичко ще оправят.

2073.

Защо ли е душевното изкълчване
Започнало да става повсеместно?
Заплахата от общото овълчване
Нима е повеление небесно?

Защо ли се самоизяжда племето,
Което бърже завладя Земята?
Защо ли тежко се оказва бремето
На власт, от други твари непризната?

Човекът с ум държи във подчинение
Какво ли не по родната планета,
Но с потресаващото изключение –
Той себе си подлага на кланета.

А може би на някого се струва,
Че той по чудо още съществува.

2074.

Най-често призракът на Свободата
Е скрит в убежището на поета
И всичко невъзможно на Земята
Е факт във поетичната планета.

Там камъните са одушевени,
А хората политат като птици,
Описват се картини вдъхновенни
И се възпяват честни политици.

Дърветата растат долупосочно,
Откъснатият лист се пак залепва
Във клоните на мястото си точно
И в стихотворен ритъм пак потрепва.

А ако всичко е нормално и привично,
То няма да е никак поетично.

2075.

Две много интересни завещания –
На Аристотел и на Джеферсон,
Са пълни с интересни указания
За смисъла на робския закон.

Хилядолетия без изменение
Той част е от държавния живот,
Велики мъдреци без изключение
Са хранени със неговия плод.

Дарявали са роби на роднините
С добро един ден да ги споменат,
А вдъхновявали се от робините
Да славят Свободата всеки път.

И двамата са хора със заслуги,
Но във бита са както всички други.

2076.

Властта в ръце на група от негодници
Е бедствие за обществото цяло,
Щом впили са се с алчните си сродници
В многострадалното народно тяло.

Опасността по-страшна и от тази е
В заразата на лошите постъпки,
Не всички виждат в нея безобразие,
А тръгват по отъпканите стъпки.

И колкото и да изглежда бедствено
Подкрепата за властите нараства
И все по-често даже непосредствено
Направо със престъпността се среща.

Така във някой сбъркан парламент
Бандити влизат с най-висок процент.

2077.

Големият престъпник не разчита
На сладките слова на адвоката,
А спазарява своята защита
Със прокурора и със съдията.

Веднага след изгодната покупка
Законът му посочва в своите мрежи
Онази най-необходима дупка,
Която свободата му бележи.

Посочената дупка е вълшебна
И по размерите си твърде малка,
Открива се когато е потребна
Единствено със златна показалка.

По моята най-скромна експертиза
Богат бандит в затвора рядко влиза.

2078.

Войната е безмилостна и зла
И исторически неотстранима,
Кога и откъде е тя дошла
Изглежда е загадка нерешима.

Убийство е за малкия човек,
А за човечеството тя е гибел
И няма срещу нея земен лек,
Защото бич космичен го е шибал.

Самоубийственият му порок
Не е ли плод на сатанинска клетва,
Зачената във адския чертог?

Там дяволът водачите съветва
Как да воюват цял живот безспир
И да твърдят, че са борци за мир.

2079.

Бог – вечно безучастният свидетел
От сътворението на света,
Видял е всичко, но не е усетил
Жестоката вършитба на Смъртта.

Безчислените жертви на войните
Приема във небесния простор
С горещите молитви и сълзите,
Отправени от милионен хор.

А храмове за връзката безжична
Със Него са разпръснати навред
И въпреки системата отлична
Екраните показват все “зает”.

Но даже службата да е закрыта,
Не се отказва никой да опита.

2080.

Далече, далече, в сандъче оловено
Е светлото бъдеще наше заровено

Сред кратер пустинен опасно дълбок
И пазен от страшен гигант едноок.

О, колко човеци, на него обречени,
Преди да го стигнат били са посечени!

Там няма последен, там няма и пръв,
Там всички са мъртви, окъпани в кръв.

Едни са със подвизи смели прославени,
А много навеки са вече забравени,

Но въпреки смъртно опасния път
Към него все нови и нови вървят

И със помощта на делата и словото
На бъдещи скърби ще стапят оловото.

2081.

Харесвам любовта между народите
И между континенти и страни,
До сити празнични прояви води тя
И често до приятни бъднини.

Ако постъпи прогресивно искане
За дружба със далечни градове,
То се скрепява с топло ръкостискане
И кмет при кмета почва да снове.

Завихрят се полезни пътешествия,
Но не с пари от собствения джоб
За братство чак до второто пришествие
Или поне до втория потоп.

Какво по-хубаво от славна дружба,
Оформена като държавна служба!

2082.

Наивно сме се самозблуждавали,
Науката че е духовна крепост,
В могъществото ѝ сме се надявали,
Но всичко се превърна във нелепост.

Сега след дяволски попълзновения
Превзета е без всяка съпротива,
Развихрят се във нея престъпления,
Вълна от непочтенност я залива.

Кой може да възспре това пропадане?
Не се намесва гузната държава,
Възвишените цели са предадени,
Безспир разграбването продължава.

На погребението като зрители
Ще са държавните ръководители.

2083.

Безпътни хора ни заобикалят,
Живели на Земята преди нас,
От тях за нас създаден е моралът,
Натрупван постепенно пласт след пласт.

Те непрекъснато ни наблюдават
И ни посочват правилния път,
Но да го следваме не ни заставят,
Защото образът им е без плът.

Те са пазачите на съвестта ни
И там е скрита страшната им мощ,
Душите ни те бранят със забрани
За спазване от всички ден и нощ.

Но който съвест случи се да няма,
Той от морала също няма срама.

2084.

Закономерност интересна
Във дипломацията е известна:

Че колкото и много да е тъп
Водача смятат за приятел скъп...

Посланниците почит му отдават,
Кралете с ордени го награждават

И всеки глупав ход да подкрепят,
Щом негов е, те бързат всеки път.

Страната слаба е с такъв начело,
Врагът се ползва от това умело

И се прегръща с него като с брат
Пред взора на познат и непознат.

Във името на Истината свята
Такава винаги ни е съдбата.

2085.

Не са ли пеперудите подобни
На копелетата у нас навред
И затова намират неудобни
Въпроси за фамилния портрет?

Гъсеници са техните роднини,
Но те избягват да се снимат с тях,
Представят се за някакви богини,
Далеч от всеки първороден грях.

Летенето започва със пълзене
Непоетично е, но няма как...
Така са много твари сътворени
незнайно от приятел или враг.

И независимо от класа или раса
То и за доста хора се отнася.

2086.

Събраха ги от близките села
Във връзка с плановото изстребление
С претенция, че техните тела
Заплашвали доброто управление.

Казаха им, че от Народен съд
Във името на висша демокрация,
За да не могат вече да грешат,
Осъдени са на декапитация*.

И всичко свърши за около час,
Отделно слагаха глави и трупове,
А после пред свещен иконостас
Събираха ги в подредени купове.

Момичето за обща изненада
Остана със главата белобрада.

* *Декапитация*/лат./ – обезглавяване.

2087.

*Човек, който желае да действа, следвайки
изцяло добродетелта, скоро бива сполетян
от разруха*

(Н. Макиевели, "Князът")

Без добродетели властта е силна,
Със тях тя няма как да не загине,
Направената справка е обилна
Със примери от хиляди години.

За някой добродетелен владетел,
Разправят, че народите мечтаят,
Но който сладостта му е усетил,
Се моли да го вземе бързо раят.

И тази тъжна правда се отнася
Не само за владетели с корона,
Но и за цялата бездушна маса,
Която е възседнала Закона.

Как да преборим Злото? – Срам не срам,
Ще си призная честно, че не знам.

2088.

Когато себе си изобразява,
Той влага героически черти
И с тях прекрасен образ пресъздава,
Дори крилца му слага – да лети!

В измисления образ той се вижда,
Описва го, разказва го на глас,
А в него избирателят намира
Достоен кандидат за всяка власт.

Народът с обич се самоизлъгва,
Водачът нещо че ще промени
И подир него за Голгота тръгва
С надежда за щастливи бъднини.

А неминуемото просветление
Настъпва винаги със закъснение.

2089.

*Доц. Бибина и компания: В България
не е имало турско робство.*

И самолюбие и родолюбие
Са част от всекидневния живот,
С едното някой нацията скубе я,
А другото – за простия народ.

Едно на друго те са допълнение –
Въпросните заветни начала,
Кое е с първостепенно значение
Решава се по бойните поля.

От родолюбието безпаричие
Се ражда в неограничен размер,
От самолюбието – ред отличия
И изгледи да станеш премиер.

Във този смисъл е добро удобство
Да казваме, че няма турско робство.

2090.

Нещата получавани безплатно,
Защо непрекословно намаляват?
Дори небето синьо необятно
Държавите купуват и продават.

А пясъкът, през векове събиран,
Е стока край морето на пазара
И всеки извор днес е окупиран
При собственическата надпревара.

И да се диша тука става трудно,
Когато лудост властника обхваща
И той не вижда вече нищо чудно
За въздуха *му* също да се плаща.

Ако от Бог Земята е проклета,
Ще търсим непрокълнатата планета.

2091.

Две чудеса на робството във здрача
Се открояват точно през годините –
Спокойната жестокост на палача
И равнодушието на невинните.

Осигуряват те властта със сила
И робството със здрава продължителност,
А името на Свободата мила
Навред да се посреща с подозрителност.

С каквото и да храним оптимизма,
Доказва ни всеобщата История,
За робства от вида на комунизма
Не липсват времена и територия.

Но ние се надяваме на смяна
Единствено, защото е желана.

2092.

*Томас Мор е обезглавен
в Лондон на 6 юли 1536 г.*

Просвета е излъчвал Томас Мор,
А неговата прелестна “Утопия”,
Макар и винаги обект на спор,
Все още се печата в много копия.

И този до пресита умен мъж,
Обкичен с висша сила и влияние,
Отказва се от всичко изведнъж
Заради кралско прелюбодеяние. (?!)

А кралят дадения му съвет
Приема като нагла провокация,
И Мор загива по канален ред
За назидание на цяла нация.

Пожертва си главата на дръвника
За цел, която смятал за велика.

2093.

Abscheulicher! Wo eilst du...

(L. v. Bethoven, "Fidelio")

За титлата се смята, че е премия –
Научни постижения, че чества,
Но в нашето прокълнато съвремие
Заслуги тя не чества, а *замества*.

Какво ли да напишат в некролозите
На някакъв негодник във ковчега,
Професор станал сред политолозите? –
Без срам поставят “Скъпи наш колега...”

А той безплоден бе като катърите
И нивга не измисли нещо свое,
На Партията сече със сатърите
И юдски сочеше “Хванете тоя!”

Но гробът е готов по всяко време
Един червен професор да приеме.

2094.

Полезно е народната милиция
Да се очовечава чрез петиция,

Смелчаците подписват се на листа
И съвестта им мигом става чиста,

Но униформените им приятели
Не са от най-грамотните читатели,

От текста на човека за правата
Те взимат списък само с имената

На хората, които във участъка
Ще отговарят за “фашистка свастика”,

Там всякакви измислици признават,
Защото ги научно изтезават.

С проведената смела операция
Приключва алената демокрация.

2095.

Един луд правдата не ще прозре,
Ала нещата стават страшно трудни
И няма кой бедите ни да спре
Ако човечеството цяло лудне...

Това се случва вече неведнъж
И загубите са неизброими,
А поводът е все един и същ –
За справедливост и за честно име.

Но лудостта, наречена война,
Е със хилядолетна диагноза –
От сблъсък нявга между племена
Тя стана за планетата угроза.

Защото всичко в нея злополучно
Представително е и е научно.

2096.

Многострадалното човешко тяло
Е също както в Пещерния век,
Но днес човечеството е успяло
Да го представи като нов човек.

Той обяви се за богоподобен
И подари на Бога своя лик,
Но от надежди празни е заробен
И от измамата, че е велик.

На Времето във мрачните подмоли
Пося не малко ценни семена,
За мир без отдих ден и нощ се моли,
А жъне само скърби и война.

Страхува се да си признае честно
Убийството му, че е все по-лесно.

2097.

Защо ли със такава страшна мощ
Невинността убиеца привлича?
Той дебне я с револвер или с нож
И я застрелва или я посича.

От масови кланета на деца
До масово изгаряне на клади
Убиец вихри се със сто лица
И никого не иска да пощади.

Кой може жертвата да защити?
Властта я възприема с неприязън,
За други цели правдата пести...
Невинният е с кървав знак белязан.

Светът се е научил да привиква
И на подобни драми не откликва.

2098.

Човекът е на спирката “Земя”
За някакво космично мигновение,
Но той се чувства като у дома
И слага надпис “Собствено владение”.

Вселената го гледа с присмех лек,
Не го удостоява със внимание,
За нея той е слаб и тъй далек
В галактика с неясни очертания!

Но той упорства с частнически бяс
Да начертава почвата със граници
И Вечността разгражда част по част
За себе си и своите избранници.

Най-странно е как може със войни
Да пълни кратките си съдбини.

2099.

Задълго бяхме с този свят приятели,
Но станахме заклетии врагове
Откакто негови законодатели
Не са човеци, а са зверове,

Откакто нявгашните добродетели
Са тежест за безумния живот,
Във който безпросветните владетели
Държат поробения си народ.

Възвеличаването на незнание
Не се римува с моя идеал
И другаде ще търся аз призвание
За миналото без да ме е жал.

Дали Отвъдното е само мит
До днес все още е въпрос открит.

2100.

Доскоро опитите непрестанни
Да станем жертви на Жестокостта
Изглеждаха наивни, даже странни,
И всички надалече от целта.

Сега тя вече е въоръжена
Със ужаса от ядрена война
И цялата Земя е разграфена
За удари страна подир страна.

Остава да се сложи само дата
Кога планетата да погребат
И с мощен взрив навеки тишината
Над този хубав свят да възвестят.

Все още обществото не я знае
Обаче тя из въздуха витае.

Съдържание

Велики люде са робовладетели	7
Неописуем нявга бе възторга ни	8
Рисуването, музиката, спортът	9
Най-ниската заплата получава	10
За мисълта, изказана чрез стих	11
И боговете подлежат на смяна	12
За лъчевата болест зная много	13
Течеше бурното учебно време	14
Светът, подложен на уеднаквяване	15
Невидимо животно с остри зъби	16
По този повод стават много грешки	17
Мъдрецът не работи с доказателства	18
Видът на сграда с тежка грозота	19
Да си на подлостта сред океана	20
Магнетофонът сменя грамофона	21
Самозадоволяващата мисъл	22
Науката, ако е нелегална	23
Запитвал съм се често, пак и пак	24
Народа обвиняват в справедливост	25
“Предателство”	26
Растат джамии, черкви, синагоги	27
Настъпва ли десексуализация	28
Бях бронзов паметник	29

Различни са човешките нагласи	30
Посмъртното безсмъртие е тъжно	31
Ако творбата нищо не съдържа	32
Неизбухналата демокрация	33
Ако Простака би бил пъстра книга	34
Granpa Вазов, your език	35
Подлеци са нужни на властта	36
Разкайлият се престъпник броди	37
Със паметници чествуваме забравата	38
За бъдещето се предсказва трудно	39
Каква част от имотите народни	40
Горките комсомолски активисти!	41
За средния глупак той бе изгоден	42
“Предателство-пари-предателство”	43
Екзекутирането на палача	44
Че революциите са заразни	45
Народите изчезват постепенно	46
Ще стане ли известен онзи знак	47
Във лагерите страшни на ГУЛАГ	48
Да обрисувам със слова терора	49
Осланял съм се на наивността си	50
Беда не е, че те са лицемери	51
Достатъчна ли е невинността ни	52
Божественият произход на краля!	53
Не е известно много за Езоп	54
Природно изключително явление	55
Подобно на ленив аристократ	56

Да се убива става все по-лесно	57
Зли хора дал бог вредом по света	58
Страхът когато окове сърцето	59
За брадвата-убийца на горите	60
Революционерът Бонапарт	61
На село бе терорът най-жесток	62
През времето на комунизма хората	63
“Затопляне”, “Напредък”	64
Защо негодният преподавател	65
Граници свещени и подвижни	66
Желая да разкажа за рушвет	67
Не е ли щастieto отклонение	68
На Джунглата Закона е бащата	69
Най-общото при всичките империи	70
Тираните обичат Вечността	71
Виена, Потсдам, Техеран и Ялта	72
Къде е нявгашото красноречие?	73
Аз съжалявам всички божества	74
Диканята на Времето на спира	75
Модерни танци	76
Във изгрева на този ден бе вплетена	77
Под сламата на общия ни страх	78
Откакто къщите са без комини	79
Когато ни изселиха, баща ми	80
Часовникът убива часовете	81
В концлагерите Аусшвиц	82
Бастунът безподобен на цитатите	83

Ношта удари кремъка с чакмака	84
Едно роднинство спорно му тежеше . . .	85
Години има пълни със събития	86
Огрмни свещи от горящи хора	87
Кралете не само търпят короната	88
Невинността изглежда че не стига	89
Стаята ми вече остарява	90
Наука за боклука – гарбология	91
Цървулът на срама ни се прокъса	92
Растеше непрекъснато гредата	93
Червената пчеличка без да спира	94
Настъпи ни копитото на мрака	95
Системата с партийните билети	96
Безчестието е атомен взрив	97
Как дълго се променя медицината	98
Слънчасал пътят пълнеше нагоре	99
Кълна се да не се съпротивлявам	100
Летят на воля бомбардировачите	101
В партийната конюшна за пегаси	102
Обичам притчите за разкаяние	103
Богатите подреждат по богатство	104
Какво е бъдещето на Човека	105
Прекрасна къща. Хубава градина	106
Жестокостта подобно на магия	107
Светулката се бори с тъмнината	108
Как гордо камъкът се извисява	109
В деня във който аз ще съм умрял	110

За тържествуващата простотия	111
Към Бога скъпо струва любовта	112
Сред жабите във родното им блато	113
Войната има нужда от страхливци	114
Зариха го в земята до врата	115
Той скочи от четвъртия етаж	116
Убит шумкарин да ти е баща	117
На много се надяваше Бухарин	118
Парализирана във гипс-корито	119
Убитите от Троцки са безбройни	120
Един въпрос ме винаги вълнува	121
Висок изглежда, че е този праг	122
Понявга, също като Свободата	123
Природата се състои от истини	124
Поетът, струва ми се, че е жрецът	125
Претопляхме си дружбата сърдечна	126
“За председателка се препоръчва	127
Овце пасяха край една пенюга	128
Ловили ги из лесове и пещери	129
Най-много съжалявам, че не може	130
Тиранът сочи своите врагове	131
Кланета много има по света	132
Виждам колко много си приличат	133
Вулкани, земетръси, урагани	134
Приживе вдъхваше безумен страх	135
“Сонето-фйлия” е заболяване	136
Духовна проституция се шири	137

Как много улесниха самолетите.....	138
Презрението, със което гледат.....	139
Опитвам се да мися за събития.....	140
Ще можем ли един ден да опишем.....	141
Следя за драматичния момент.....	142
Белязаният враг от комунистите.....	143
Какво би станало ако светът.....	144
Със болката живеем до смъртта.....	145
За много хора днес “хоро на възел”.....	146
Петна върху една кръчмарска маса... ..	147
Смешната им шутовска одежда.....	148
Великите и в гроба нямат мира.....	149
Посредственост.....	150
Сизифика – наричам аз сега.....	151
Кичът е просташкото подобие.....	152
Филмите раздават справедливости.....	153
Във времето на кварки и фотони.....	154
Взаимната възхита при творците.....	155
Невежеството е лечебна сила.....	156
За робствата отдавна е събран.....	157
Стремеж към власт.....	158
Ще може ли в огромен многотомник..	159
Пострадали от комунизма хора.....	160
Не е ли странно?.....	161
Полиция...И парламент...И съд.....	162
Уреждам си живота не от вчера.....	163
При коронясването на говедо.....	164

Дори със еликсир на младостта ни	165
На плевнята ни вратнята оплаква	166
Разправата с гората беше кратка	167
О, колко много долни престъпления . . .	168
Откакто сме съзнателни създания.	169
Учудваме се на мира безспир	170
Появата на бойните отрови?	171
Напразните надежди кой брой?	172
Кои оръжия са безчовечни	173
За “Рах Романа” писано е много	174
Между стремежа към властта.	175
В Катин	176
Смъртта любимците си свои щади. . . .	177
Живеех непрекъснато във страх	178
Изглежда Разумът	179
Самоубийците на брой растат	180
Конете се събират в хергелета	181
Навред сме ний!	182
Опредметяването на стиха	183
Издири се специалист добър	184
Узнавам за реалности невидими	185
Животните са влюбени в палача	186
Съвременникът има да се чуди.	187
При Сътворението Бог е сам	188
“Роднини има ли да са засегнати	189
Поскъпва здравето	190
Инквизитор строг бе Торквемада	191

Науките ни са озадачени	192
По времето на Сталинската чистка	193
Във същност	194
Науката е златоносна жила	195
Закономерност твърде интересна	196
Светът за втори път е раздвоен	197
Отдавна учат разни мъдреци.	198
Мощта на Глупостта е в колектива!	199
Как лесно се превръща в чест	200
Прехвърляйки се векове напред	201
Свят без религиозен фанатизъм	202
Отгде се взеха толкова понятия	203
Се пренебрегват вече векове	204
Защо не славим кофите с боклук.	205
Горяните – великите герои!	206
Царете във значителни количества.	207
Червеният партиен секретар	208
За мен във комунистическия ад	209
Защо народът слави Крали Марко?	210
Отдавна в собствените си вериги е	211
Когато царедворецът умре	212
Комунизмът, идвайки на власт	213
Живее ли се в мястото където	214
Когато някой някога умре	215
Не съм си мислил.	216
Червени вършеха и добрини.	217
И схвана Бог	218

Какво Йехова някога направи.	219
Организирахме всеобщ подем	220
Рибите със коремите към небето	221
Представям си “световното внимание”	222
Закъснявам. Трябва да се бърза.	223
Обичам планината както всички	224
Един човек е стъпил на Луната!	225
Общественост – една неясна сила.	226
Поднасям стих, макар и от далеч	227
Червените принцеси са безспорно	228
Да обобщаваме е знак основен.	229
Народът ни е милионоустен	230
За хора с незаконен занаят	231
Защо нещастieto на народа	232
Праисторическото беззаконие	233
Науката ни е като гора	234
Не е ли истина закономерна	235
Читателите бързо намаляват	236
Да прекроиш завършена творба	237
Покойниците рядко проговарят	238
Печално е да мреш за нещо ценно.	239
Създаде Оруел чудесна книга	240
За миналото знаем. Има край.	241
Когато враговете му измрат	242
Правдата за ангел е призната	243
Мирът заварва хиляди убийци	244
Обичам сътворен от мен народ	245

С успех демократична въртележка	246
Във името на някакво единство	247
Природата е сътворила кастите	248
Различен изглед има Красотата	249
Светата църква в джунглата се цели . . .	250
Изобретател се самоубива.	251
Нормални хора вредом, съюзете се! . . .	252
Едва ли пример среща се по-ясен	253
В допитването често до народа	254
Гробарят губи своя ореол	255
Взаимопомощта ведно с Борбата	256
Прибирам чашите една след друга	257
Когато гражданин бъде подгонен	258
В съня си съм откривал многократно . . .	259
Щом истините не са очевидни	260
Обезценяват се безспир обектите.	261
В живота ни (с години удивителни!) . . .	262
Със преживели Сталинските чистки . . .	263
Мажага беше като исполин	264
Как лесно Миналото се гримира!	265
Червените от страх пред Свободата . . .	266
Градим на нацията си гръбнака	267
Към смисъл на живота ме насочва. . . .	268
Една нищожна група от вредители	269
Момичетата виждат твърде рано	270
Със право на мъглявост са пророците . . .	271
Трудът крепи световния прогрес	272

От Праисторията досега	273
Човек орисан е да се стреми	274
Нараства приликата ни с машините . . .	275
Намират се такива екземпляри	276
Съзирам със голямо задоволство	277
Как дълго бяхме безобразно мамени . . .	278
Лакеите се учат на поклони	279
За произхода на боготворенето	280
Високото ниво у нас е ниско	281
Как би съвременната медицина	282
Възпяване – загадъчно явление	283
Ако човек самичек се възправи	284
За настоящия човек борбата	285
Освен убити, глад и разрушения	286
В морала ни първични са пороците . . .	287
Понятието “учен” девалвира	288
Принудата народът да скърби	289
Във състезание за дълголетие	291
Народите се раждат или мрат	292
Съзнанието ми, на кръст разпънато . . .	293
Вкусът не е ли нещо много лично	294
Джамиите подобно на ракети	295
Грамадата с нечетените книги	296
За чувствата се знае, че ги има	297
Чета за кучетата на тираните	298
Екран и вестници се занимават	299
Две сили под червеното небе	300

Наситена със много отчаяние	301
Коя наука има за предмет.	302
От време о́но черквите превзеха	303
За да не стане неприятна грешка	304
Животът ценен на завоевателя.	305
Обхванат от свободолюбив захлас	306
Като за пътник, който ще пристига	307
Красивата безмислица привлича	308
Какво ли не изчезва в колектива!	309
Надмощието на престъпността	310
Във политиката, макар и рядко	311
Започва ново поетично време	312
Къде ли трябва да потърсим корена	313
Какво нахалство, смелост и безочие.	314
На фронта не говорят за пари	315
Чета Историята на Паисий	316
Христос е вечен даже и без Юда	317
Традиционно Бог е “всемогъщ”	318
В страната среща се едно явление.	319
Със коня стигнахме до дваисти век.	320
Трепери глобусът от мощен тътен	321
Народното Събрание не е ли	322
Маймуна, произлезла от човек	323
Поредна топка влиза във вратата!	324
Природата се одухотворява.	325
Тираните са с къси имена	326
Почтенни хора липсват във властта	327

С усмивката човек надмогва себе си . . .	328
Във правосъдието е вградена	329
Защо ли е душевното изкълчване	330
Най-често призракът на Свободата . . .	331
Две много интересни завещания	332
Властта в ръце на група от негодници . . .	333
Големият престъпник не разчита	334
Войната е безмилостна и зла	335
Бог – вечно безучастният свидетел . . .	336
Далече, далече, в сандъче оловено	337
Харесвам любовта между народите . . .	338
Наивно сме се самооблуждавали	339
Безпътни хора ни заобикалят	340
Закономерност интересна	341
Не са ли пеперудите подобни	342
Събраха ги от близките села	343
Без добродетели властта е силна	344
Когато себе си изобразява	345
И самолюбие и родолюбие	346
Нещата получавани безплатно	347
Две чудеса на робството във здрача . . .	348
Просвета е излъчвал Томас Мор	349
За титлата се смята, че е премия	350
Полезно е народната милиция	351
Един луд правдата не ще прозре	352
Многострадалното човешко тяло	353
Защо ли със такава страшна мощ	354

Човекът е на спирката “Земя”	355
Задълго бяхме с този свят приятели. . .	356
Да станем жертви на Жестокостта	357